

ธรรมะใกล้ตัว Lite

ธรรมะใกล้ใจ...ใกล้ตัวคุณ

ฉบับที่ ๒๗ ฉบับที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๓

Dharma@Hand Line
www.blitemag.com

ถึงแม้ว่าพงศ์พันธุ์สรรพสร้างมีตร
โมตรจิตมอมในไร่ต้องพ้น
สมาณฉันทน์มโอมเอื้อเกื้อกรณ
โลกอมอันเลิศล้ำด้วยหัวใจ

ภาพปกโดย รดาสา คชรัตน์ <http://littlearch.multiply.com>
นิตยสารโดย พินธรา

สารบัญ

จากใจ บ.ก. ไกลตัว ฉบับที่ ๒๗ สิ่งที่เห็นกับสิ่งที่เห็น	3
สารสองใจ ถ้ามันดีแล้วก็พอ ถ้ามันพอแล้วก็ดี	10
โหร (ไม่) คาใจ ทุกข์นักหนาเพราะมานะมาก (ภาค ๑)	12
กว่าจะถึงฝั่งธรรม พระครูวิเวกพุทธกิจ (เสาร์ กนตสีโล) ธรรมะแท้ไม่แพ้อธรรม	17
ดั่งตฤณวิชันนา ภาวนาเป็นแล้วไม่ยากเข้าวัด + แพนจำกัดเวลาบวช	22
ดั่งตฤณพจนนา ๘	24
กระปุกออมสิน คิดจะลงทุน อย่าใส่ไข่ไว้ในตะกร้าใบเดียว	25
เทศนาพาสรวล ๔	28
วรรณกรรมนำใจ ม่านมนตรา ๒๗	30
ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๒๗	37

ฉบับที่ ๒๗ สิ่งที่เห็นกับสิ่งที่เป็

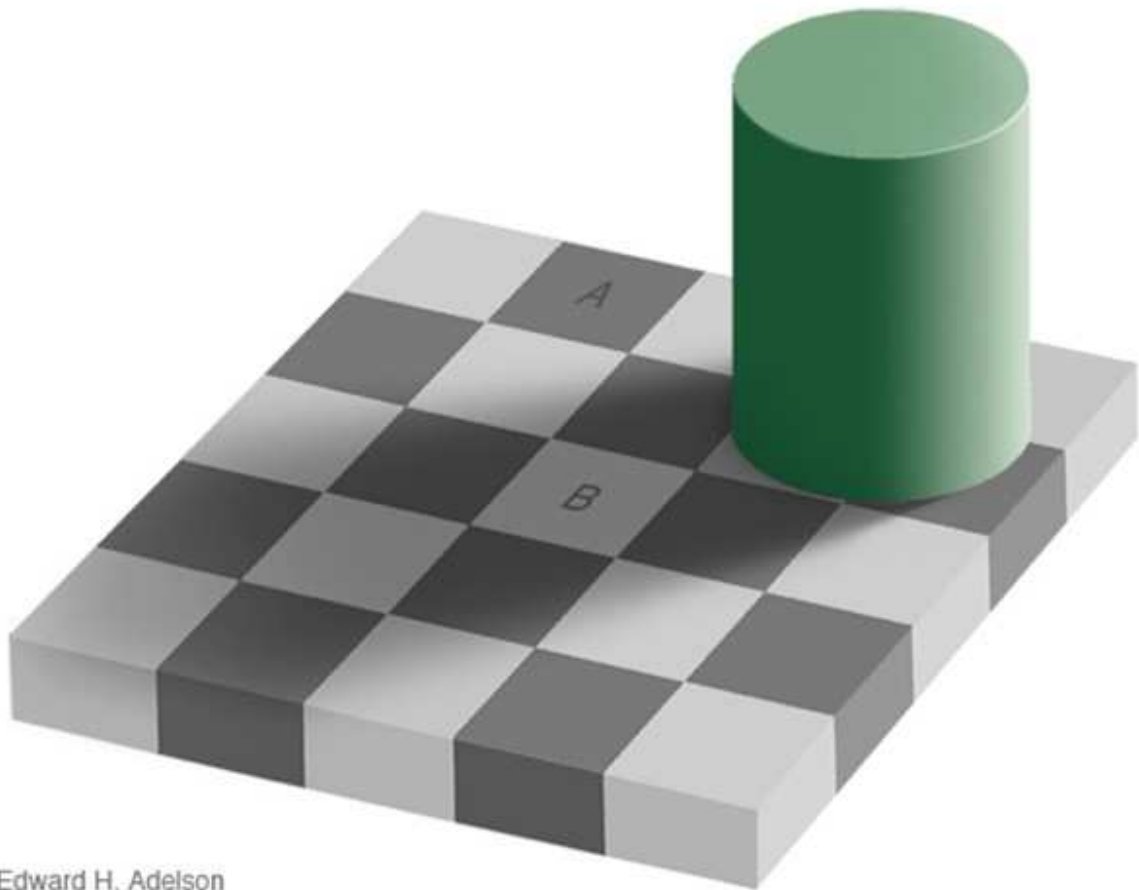
จากใจ ม.ก.ใกล้ตัว
Lite Talk

Scientific American เป็นนิตยสารที่มีอายุยืนเกินร้อยปี
ผมชอบเข้าไปอ่านตอนอยากรู้ว่าเทคโนโลยีวันนี้ไปถึงไหนแล้ว

ช่วงหลังผมห่างๆการติดตามไปบ้าง
วันนี้มาเจอในหน้าวิทยาศาสตร์ของผู้จัดการออนไลน์
เห็นนิตยสารลูกภายใต้ชื่อ Scientific American Mind
ฉบับเดือนพฤษภาคม มีหัวเรื่องน่าสนใจที่สะดุดตา คือ
169 Best Illusions (<http://bit.ly/9ptCBq>)

เกี่ยวกับ illusion หรือภาพลวงตาอันน่าอัศจรรย์นั้น
ทุกวันนี้ตามเว็บเช่น YouTube.com เอามาเผยแพร่เกลื่อน
แค่หาด้วยคำว่า illusion จะเจอเยอะจนดูไม่ไหว

แต่หนึ่งใน 169 Best illusions นั้นมีภาพหนึ่งที่ผมทั้ง
และจุดประกายความคิดได้มาก เป็นภาพนี้ครับ

Edward H. Adelson

ที่แรกผมดูก็ไม่เห็นมีอะไรน่าแปลกใจ
แต่พอเขาบอกให้เปรียบเทียบตาราง A กับ B
และถามว่าเชื่อไหม มันคือสีเดียวกันเป๊ยย
ผมไม่ยากเชื่อ บอกตัวเองว่าไม่น่าเป็นไปได้
ในเมื่อเพ่งอย่างไรรู้สึกว่า A เข้มกว่า B ชัดๆ

เพื่อพิสูจน์ ผมก็ใช้วิธี crop เอาเฉพาะพื้นที่ A กับ B มา
แล้วก็ถึงกับอึ้งไปถนัด อย่างที่เห็นนี้แหละครับ

สิ่งที่เกิดขึ้นคือการรับสีด้วยประสาทตา
แล้วไปประมวลผล เทียบเคียง และตีความเอาด้วยสมอง

ไม่ใช่เห็นอะไรแล้วจะรู้ตรงจริงตามที่มันเป็นเสมอไป

การเชื่อสิ่งที่ประมวลผลทันทีด้วยสมองนับว่าน่ากลัว
อย่างถ้าเอาคนสองคนซึ่งมีดีเลวพอๆกัน
ไม่มีความแตกต่างกันเลยโดยเนื้อหาความดีความเลว
คือเป็น "เทา" พอๆกัน
แต่เอาไปอยู่ต่างกลุ่มกัน
เราก็อาจตัดสินพวกเขาเป็นคนละเรื่อง

ยกตัวอย่างเช่น
เมื่อเชื่อว่ากลุ่ม A เป็นข้างเดียวกับคุณ เป็นความดี
และเชื่อว่ากลุ่ม B เป็นปฏิปักษ์ เป็นความเลว
เราจะตัดสินว่าคนใส่เสื้อ A ดีกว่าคนใส่เสื้อ B ทันที
ถึงแม้ว่าพฤติกรรมที่ออกมาจะเหมือนกันไม่มีผิดก็ตาม

การรับรู้ด้วยใจมีความซับซ้อนกว่าการรับรู้ด้วยตามาก
ถ้าคุณเกลียดใครสักคนอยู่
เวลาเห็นเขาทำดี คุณจะนึกทันทีว่ามันแกล้งทำ
มันจะเอาหน้า มันไม่มีความจริงใจ
คือปักใจยึดเป็นจริงเป็นจังมากๆ
ว่าคนที่คุณเกลียดต้องเลวแน่ๆ ไม่มีอะไรดีเลย
(ถ้ามีดีอยู่บ้าง คนดีอย่างข้าพเจ้าคงไม่เกลียดหรอก)

คนที่หวังความหลุดพ้นจากอุปาทานนั้น
ถ้าไม่ฝึกตัวเองให้พ้นจากอำนาจความเกลียด
ก็คงเป็นไปได้ยาก หรือเป็นไปได้เลยที่จะหลุด
นั่นเพราะอะไร?
เพราะความเกลียดเป็นของหยาบ
เป็นของที่ทำให้เราเห็นทุกอย่างต่างจากความจริงหยาบๆ
เมื่อละไม่ได้ แล้วเราจะหวังอะไรกับการละของละเอียด
อย่างเช่นการยึดว่ากายใจนี้เป็นเรา เป็นของเรา
มีความเป็นเราอยู่ในกายใจ

กายใจมีลักษณะชวนให้หลงนึกไปว่าคงที่อยู่อย่างนี้
เริ่มต้นรู้สึกเนื้อรู้สึกตัวขึ้นมา

ก็มีความเป็นอย่างนี้ มีเราอยู่ในความเป็นอย่างนี้
ยิ่งถ้ามีชีวิตแบบมนุษย์
คิดอ่านได้ พุดจาได้ ลงมือกระทำการได้
ก็ยิ่งส่อให้หลงรู้สึกกว่า
มีเราสามารถทำอะไรตามใจซัดๆ
จึงไม่น่าสงสัยว่ามันยากเย็นขนาดไหน
ที่จะถ่วงถอนความเห็นผิดชนิดนี้ออกจากใจ

ยิ่งประกอบกับความไม่รู้ไม่เห็นว่าทำอะไร พุดอะไร
หรือกระทั่งคิดอะไร แล้วจะได้รับผลอย่างไรในกาลต่อมา
ก็ยิ่งลืมนไปได้เลยว่าจะอธิษฐานขออะไรเช่น
ต่อไปเราคงอย่าได้เป็นผู้ประสบทุกข์อีกเลย
ต่อไปเราคงอย่าได้มีความทุกข์ทางใจอีกเลย
ต่อไปเราคงประสบแต่ความสุขกายสุขใจเถิด

ยิ่งมีชีวิตนานขึ้น
ผมยิ่งเข้าใจว่าเหตุใดพระพุทธเจ้าจึงไม่ให้พรแก่ผู้ขอ
และไม่ให้บนบานศาลกล่าว
หรือสวดมนต์ขอหวังอย่างโน้นขอหวังอย่างนี้
นั่นก็เพราะพรก็ดี การบนบานศาลกล่าวก็ดี
ล้วนแล้วแต่ชวนให้หลงสำคัญผิดไปว่าจะมีผล
สามารถดลบันดาลให้เกิดอะไรดีๆ ขึ้นในชีวิตได้
ทั้งที่ยังก่อพฤติกรรมผิดๆ
ทางการคิด การพูด การทำกันไม่เลิก
ชั่วนาตาปีอยู่นั่นเอง

ดังตฤณ
มิถุนายน ๕๓

เรื่องน่าสนใจระจำคม

แม้จะเป็นที่ทราบกันว่า 'ความพอดี' เป็นวิถีของการพ้นทุกข์
แต่ก็ยังเป็นที่สงสัยกันอยู่ว่า

แค่ไหนจึงเรียกว่า 'พอ' และอย่างไรจึงเรียกว่า 'ดี'

คอลัมน์ "สารสองใจ" ฉบับนี้

อ่านธรรมะจาก "หลวงปู่กิ่นรี จันทิโย"

ในตอน "ถ้ามันดีแล้วก็พอ ถ้ามันพอแล้วก็ดี" ค่ะ (-/-)

ทั้งที่บุญคือเหตุแห่งความสุข แต่กลับมีบางคนที่ทำบุญมากแต่ยังทุกข์
ทุกข์นี้มีที่มาอย่างไร...

คอลัมน์ "โหรา (ไม่) คาใจ" ฉบับนี้

"คุณ Aims Astro" จะมาเล่าถึงปัญหาของนักบุญ

ในตอน "ทุกข์หนักหนาเพราะมานะมาก (ภาค ๑)" ค่ะ

"ภวนาเป็นแล้วไม่ยากเข้าวัด" เป็นความรู้สึกที่ผิดปรกติหรือไม่

และสำหรับใครที่อยากบวชนานๆ แต่ "แฟนจำกัดเวลาบวช" จะทำอย่างไรดี

พบคำตอบได้ที่คอลัมน์ "ดังตฤณวิชันนา" ค่ะ

ส่วนใครที่สนใจเรื่องการลงทุน แต่ยังขาดแคลนข้อมูลช่วยในการตัดสินใจ

คอลัมน์ "กระปุกออมสิน" มีคำแนะนำดีๆ จาก "คุณ Mr.Messenger" อีกเช่นเคย

ในตอน "คิดจะลงทุน อย่าใส่ไข่ไว้ในตะกร้าใบเดียว"

รับรองว่าอ่านง่ายพร้อมได้ธรรมะตามสไตล์ Dlitmag ค่ะ

ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

ดังตฤณวิชันนาครั้งที่ ๔

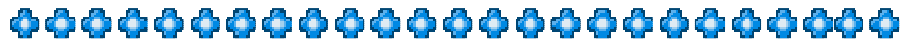
ณ ห้องบรรยายฮาวฟาร์ ณัฐชญาคลินิก

จะเปิดให้จองที่นั่งในวันที่ ๓ มิ.ย. ๒๕๕๓ เวลา ๙.๐๐ น.

ท่านใดที่สนใจ สามารถอ่านขั้นตอนการจองได้ที่นี้ค่ะ

http://www.dungtrin.com/index.php?option=com_seminar&Itemid=305

แอบกระซิบว่า ต้องรีบหน่อยนะคะ เพราะที่นั่งมีจำกัดคะ ^_^

ประชาสัมพันธ์กิจกรรมพิเศษ "ว่ายทวนกระแสวิกฤตกับ dlitemag"

ด้วยอำนาจของกฎแห่งกรรม

เหตุการณ์ต่างๆที่เราแต่ละคนได้ประสบพบเจอในปัจจุบัน

ล้วนเกิดจากเหตุที่เราได้ทำมาแล้วในอดีตทั้งสิ้น

ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่ดีหรือไม่ดีก็ตามนะคะ :-)

แต่เมื่อได้เจอเหตุการณ์หนึ่งๆแล้ว

การตัดสินใจเลือกที่จะอะไรต่อเหตุการณ์นั้น

เป็นกรรมที่เราได้เลือกได้ในปัจจุบัน

ซึ่งแน่นอนว่า ในอนาคตเราก็จะได้รับผลของกรรมนั้นเช่นกัน

ทั้งในส่วนที่ดีและส่วนที่ไม่ดีคะ

สมเด็จพระญาณสังวรสมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

ได้นิพนธ์ความตอนหนึ่งใน "แสงส่องใจ" ว่า

"ทุกคนชอบบุญ ทุกคนไม่ชอบบาป

แต่ปัจจุบันก็น้อยคนนักที่ปฏิเสธคำว่ายั่วต่างๆนานาของบาป หรือของกรรมนั่นเอง

มีน้อยคนนักที่เข้มแข็งปฏิเสธคำยั่วยุของบาปกรรมได้สำเร็จ

การทำบาปทำไม่ดีจึงไม่เบาบางจากโลก ทั้งยี่งวันก็ยิ่งมากขึ้นทุกที"

เพราะด้วยธรรมชาติของจิตที่ไหลลงสู่ที่ต่ำเหมือนกระแสน้ำ

ถ้าคนเราไม่ออกแรงว่ายทวนน้ำด้านไป

ก็มักจะถูกสายน้ำพัดพาไปสู่ที่ต่ำด้วยเหตุการณ์ต่างๆเสมอๆ

ซึ่งแน่นอนว่า ผลที่ได้รับจากกรรมที่ได้ทำไปนั้นก็ย่อมออกมาไม่ดี

ทำให้ประสบทุกข์ภัย ไม่มากก็น้อยคะ :-)

นิตยสารธรรมะใกล้ตัวฉบับ Lite อยากเห็นสังคมไทยมีสุข ^____^

จึงขอจัดกิจกรรม "ว่ายทวนกระแสวิกฤตกับ dlitemag" ขึ้น

โดยท่านผู้อ่านสามารถร่วมกิจกรรมด้วยการตอบคำถามสองข้อง่าย ๆ ดังนี้ค่ะ :

๑) เหตุการณ์ใกล้ตัวใดในปัจจุบัน

ที่มีอำนาจยั่วให้ท่านคิด พูด หรือทำในสิ่งที่ไม่ดี ตามอำนาจของกิเลสในจิตใจมากที่สุด

๒) ท่านมีวิธีการหรือหลักธรรมใดที่จะจัดการกับเหตุการณ์นั้น

เพื่อไม่ให้ตนเองคิด พูด หรือทำในสิ่งที่ไม่ดีตามกระแสธารแห่งกิเลส

เมื่อทราบคำตอบของตัวเองแล้ว ^____^/

เชิญร่วมส่งมาได้ทั้งเว็บบอร์ดกิจกรรมพิเศษ ["ว่ายทวนกระแสวิกฤตกับ dlitemag"](#) ค่ะ

ทางนิตยสารธรรมะใกล้ตัวฉบับ lite มีรางวัลสำหรับผู้โชคดี

ที่ส่งคำตอบมาร่วมสร้างสรรค์ตนเองและสังคมก่อนวันศุกร์ที่ ๑๑ มิถุนายนนี้ด้วยค่ะ :-D

มาร่วมกันออกแรงด้านกระแสน้ำแห่งความมีดดำ

เพื่อให้ตนเอง ครอบครัว และสังคมไทยของเราสว่างไสวไปด้วยกันนะคะ ^____^v

ถ้ามันดีแล้วก็พอ ถ้ามันพอแล้วก็ดี

หลวงปู่กินรี จันทิโย
วัดกัณตศิลาवास จ.นครพนม

แต่งตาให้แจ้ง แต่งจมูกให้สุดกลิ่น แต่งลิ้นให้รู้สึกรส
แต่งกายให้ถูกสัมผัส แต่งใจให้ถูกอารมณ์ต่างๆ
ครบหมดแล้วก็บริบูรณ์เป็นแก้วรัตนะ รัตนะอันนี้เป็นแก้ว
แก้วเรียกว่ารัตนะ รัตนะแปลว่าแก้ว
แก้วอันนี้เป็นดวงอันประเสริฐ
ไปในรกก็ไปได้ ไปสวรรค์ก็ไปได้
ไปนิพพานก็ไปได้ แล้วแต่เราจะไป
คือเราไปทุกวัน ไปหาเงินไปหาทองเราก็ไป
มันก็อยู่นั้นแหละ แก้วดวงนี้มันก็ใจของเรา คือแก้ว
แล้วก็พากันปฏิบัติรักษาได้ ก็แต่งให้แล้ว
พระพุทธเจ้าท่านก็มารักษาเอาเอง
ได้เป็นพระพุทธเจ้าไปถึงพระนิพพาน

อันนี้เราอยากไปในรก เราก็สร้างเอา
อยากไปสวรรค์ก็ สร้างเอา
อยากไปนิพพาน เราก็สร้างเอา
เราจะไปไร่เราก็ไปสร้างสวน เราจะไปนาเราก็ไปสร้างนา
ขุดป่าให้มันเป็นไร่เป็นนา ใจเราพาไป
มันเป็นอย่างนั้นของที่มันพาไป
ที่นี้เราจะไปดี เราก็สร้างความดี ความบริสุทธิ์ให้แก่เรา มันดีๆ
ทำอะไรให้มันมีความดีพอ ทำให้มันดี พอแล้วมันดี ดีแล้วก็พอ
ถ้าไม่พอไม่ดี มันเป็นตัวหนาวิชา มันครอบงำ
มันไม่พอแล้วก็ให้เป็นทุกข์ แล้วก็ให้เป็นทุกข์พิจารณา

เราก็พิจารณาตอนเช้า ตอนเย็น พิจารณาร่างกายสังขาร
ว่ามันเป็นเรือนที่พอกที่อาศัยก็ได้ชั่วคราวนี้แหละ
ชาติปีทุกข์มา มันทุกข์เพราะเหตุใด ก็มาเกิดอยู่นี้ละ

มาकिनดิน น้ำ ไฟ ลม ประกอบประชุมกัน แล้วก็หมดไป
หมดไปแล้วก็เกิดขึ้นมา เกิดขึ้นมาแล้วก็หมดไป
ก็มองดูเขาอยู่ แล้วก็แปลว่าให้มาทำความดี
จะไปสวรรค์แล้วก็ทำเอา เป็นทางไปสวรรค์
ถ้าจะไปนิพพานก็สร้างเอาให้ไปนิพพาน

เราอยากไปนรก เราก็ทิ้งเอาไว้อย่างนั้นแหละให้มันรก
ไม่ว่าบุกป่า บุกดง มีเสี้ยน มีหนามปักแทงไปเรื่อยๆ ไป
คือเราอยู่ทุกวันนี้ ตัวชี้เกียจ เกียจคร้าน
ง่วงเหงาหาวนอนไม่อยากปฏิบัติ เห็นแต่ความมั่งง่าย
แล้วก็รกเข้าไปในจิตในใจ รกเข้าหู เข้าตา
รกในกาย วาจา ก็เลยเป็นคนไม่ดี
นั่นมันไม่ดีแล้วก็จะว่าไม่งาม
ความงามตัวนั้นแปลว่าของดี
ถ้ามันดีแล้วก็พอ ถ้ามันพอแล้วก็ดี
พากันเข้าใจอย่างนั้น ความดีความงาม

คัดจากพระธรรมเทศนา ในหนังสือรวมธรรมเทศนา ๑๐๘ กัณฑ์
จัดพิมพ์โดย ชมรมพุทธศาสตร์ เอสโซ่ ฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๒๖

ทุกขนักหนาเพราะมานะมาก (ภาค ๑)

Astro FAQ

โหรา (ไม่) ดาใจ

โดย Aims Astro

ถาม - ดิฉันทำทานรักษาศีลและปฏิบัติสมาธิมาหลายปี ตลอดเวลาคิดว่าตัวเองเป็นคนดีไม่เบียดเบียนใคร คนรอบข้างก็ยกย่องว่าเป็นคนมีธรรมะในหัวใจ แต่หลังๆ มาสังเกตเห็นว่าจริงๆ แล้วดิฉันมีความคิดไม่ดีเกิดขึ้นบ่อย เห็นข้อเสียของผู้อื่นได้ง่ายมากและนึกตำหนิในใจ ไม่ได้พูดออกมาจะคะ แถมเมื่อไหร่ที่ต้องแพ้ใครสักคนขึ้นมา ก็จะเสียใจนาน อยากเอาชนะให้ได้ ปล่อยวางไม่ลงเลย พยายามหาเหตุผลเข้าข้างตัวเอง และหาข้อเสียของอีกฝ่ายเพื่อให้ดิฉันรู้สึกดีขึ้น แต่ถ้ามีคนที่เดือดร้อนแล้วมาขอความช่วยเหลือ ดิฉันกลับช่วยเต็มที่จริงๆ ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่เห็นด้านมืดของตัวเองเสมอๆ จนชักจะทุกข์มากขึ้นทุกที แล้วก็สงสัยว่าที่ทำบุญมานาน ไม่ช่วยให้นิสัยดีขึ้นเลยหรือคะ

การทำบุญ รักษาศีล ทำสมาธิ นั้นเป็นบุญค่ะ การรู้จักให้ ไม่เบียดเบียนผู้อื่นด้วยกายและวาจา และจิตใจสงบ นับเป็นสิ่งดีที่มนุษย์พึงทำนะค่ะ เพราะการทำทานทำให้จิตใจอ่อนโยน รู้จักสละออกในสิ่งซึ่งตนมีการรักษาศีลช่วยให้จิตใจสงบ ไม่เบียดเบียนผู้อื่นและตนเองด้วยกายและวาจา การมีความศรัทธาและเคารพในของที่มีความสว่างอย่างใหญ่คือพระรัตนตรัย ก็นับเป็นสิ่งที่ดีเช่นกัน ทว่าการทำบุญอย่างเดียว แต่ยังเห็นกายและใจเป็นตัวเรายู่นั้น ไม่ทำให้ปลอดภัยในสังสารวัฏ และบางครั้งการคิดว่าตนเองเป็นคนดีมีศีลธรรม ก็เป็นเหตุทำให้เกิดความถือตัวขึ้นได้ค่ะ

อันความถือตัวว่าเราดีกว่าเขา หรือเราด้อยกว่าเขา ในทางพระพุทธศาสนาตรงกับคำว่า "มานะ" โดยพจนานุกรมพุทธศาสน์ ฉบับประมวลศัพท์ ได้ให้ความหมายว่า "มานะ" คือ "ความถือตัว, ความสำคัญตัวว่าเป็นนั่นเป็นนี่" อีกคำหนึ่งที่ใกล้เคียงกันคือ "ทิฐฐิมานะ" ที่หมายถึง "ถือมั่น อดดี หรือตั้งดีถือตัว" ถ้าจะเทียบกับภาษาปาก คือคำว่าอีโก้ (Ego) (ซึ่งคนจะอย่างกับความหมายที่ระบุไว้ในโครงสร้างของบุคลิกภาพ (Structure of personality) ของซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud)) นิยามคร่าวๆ ของ "คนอีโก้จัด" ตามภาษาปากคือ คนที่ถือว่าตัวเองดีกว่าคนอื่น ไม่ยอมลงให้ใคร ชอบเอาชนะคะคานาประมาณๆ นั้นคะ (^_^)

ในทางโหราศาสตร์แล้ว เมื่อผูกดวงออกมาก็จะทราบได้ทันทีค่ะว่าเจ้าของดวงมีแนวโน้มจะเป็นคนที่มีทิฐฐิมานะมากหรือไม่ โดยพิจารณาจากความเข้มแข็งของดาวตนุลัคน์ ตลอดจนนิสัยใจคอ และมุมมองที่เจ้าของชะตามีต่อตนเอง ทั้งหมดทั้งปวงเมื่อประมวลรวมกันจะทราบได้ว่าเจ้าชะตาเป็นคนถือตัวมากหรือน้อยค่ะ

จริงๆ แล้วความถือตัวอาจจะไม่ใช่สิ่งที่เลวร้ายถ้ามองในมุมของโลก เพราะไม่ผิดกฎหมาย ไม่ได้เบียดเบียนใคร แต่ในกรณีที่เป็นคนปฏิบัติธรรมที่มุ่งหวังมรรคผลนิพพานแล้ว “มานะ” เป็นหนึ่งในอนุสัย ๗ (กิเลสที่แฝงตัวนอนเนื่องอยู่ในสันดาน) และเป็นหนึ่งในสังโยชน์ ๑๐ (กิเลสที่ผูกมัดใจสัตว์, ธรรมที่มัดสัตว์ไว้กับทุกข์) และสำหรับปุถุชนแล้วยังมีมานะมากเท่าไร ก็ยิ่งทุกข์มากขึ้นเท่านั้นค่ะ

มีลูกคำหญิงวัยใกล้เกษียณท่านหนึ่ง ซึ่งพื้นฐานจากดวงก็เป็นคนที่มีมานะมากอยู่แล้ว เธอมีความสามารถสูงเด่นในเรื่องงาน ได้รับความสำเร็จอย่างไม่ยากเย็น เป็นคนไม่ยอมคน ไม่ยอมแพ้อะไร เธอเล่าให้ฟังว่าได้ทำทาน รักษาศีล ปฏิบัติธรรมมานานแล้ว ที่ผ่านมาคิดว่าตัวเองเป็นคนดีมีน้ำใจ แต่เมื่อต้องมาแข่งขันทำงานกับทีมอื่นๆ ผลปรากฏว่าได้อันดับที่สอง ก็กลับพบว่าไม่อาจทนรับความปราชัย ทั้งที่แพ้แค่ทีมเดียวแต่ชนะอีกหลายทีม แม้แต่จะพูดแสดงความยินดีกับผู้ที่ได้ทีหนึ่ง ยังทำไม่ได้เพราะโกรธและอิจฉามาก ฟังแล้วต้องชื่นชมลูกคำค่ะ ว่าโชคดีมากที่เห็น แกรมเก่งที่ยอมรับตัวเองได้อีก ซึ่งทำได้ยากด้วยสำหรับคนที่มีลักษณะอย่างนี้ แม้จะไม่สามารถเอาชนะกิเลสในใจจนมีมิตตาจิตกับผู้อื่นได้ **แต่การยอมรับได้ตามจริง ว่าตนเองมีความไม่ดีที่ตรงไหนนั้นเป็นสิ่งดี เพราะเมื่อยอมรับในข้อบกพร่องก็ย่อมง่ายในการแก้ไขปรับปรุงค่ะ ^^**

หลายคนประสบปัญหาเดียวกันนี้แต่ไม่รู้ตัวค่ะ สังเกตง่ายๆ คือเวลาที่เป็นฝ่ายเหนือกว่า แล้วได้ช่วยเหลือผู้อื่นจะยินดีมาก เต็มอกเต็มใจให้ไปเต็มที่ แต่ยามที่ต้องตกเป็นรอง มีสถานะด้อยกว่ากลับทนไม่ได้ บางรายพยายามหาเหตุผลเพื่อกลบปมด้อยในใจ ว่าอีกฝ่ายไม่ดีตรงไหน แล้วเรานิดดีกว่าตรงไหน เพราะยอมรับไม่ได้ว่าตนเองสู้เขาไม่ได้จริงๆ ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ยิ่งไปกว่านั้นคือ**เมื่อกำลังอิจฉาก็จะ****ไม่รู้ตัวว่าประเมินอีกฝ่ายอย่างไม่ตรงตามความจริง** คือเขาอาจจะไม่ได้เลวมากขนาดนั้นก็ได้ แต่เรารู้สึกว่าเขาแล้วเลย แบบนี้จะตรงกับอคติ ๔ ในข้อ โทสะาคติ คือความลำเอียงเพราะเกลียดชังหรือโกรธแค้น สภาพอารมณ์แบบนี้จะทำให้ไม่บรรทัดในใจมันเบี่ยงบิดผิดไป เลยอดตัดสินการกระทำของคนอื่นโดยขาดความเที่ยงธรรม แต่สุดท้ายคนที่เราร้อนเป็นทุกข์ก็คือเจ้าของไม่บรรทัดเองค่ะ

ว่ากันว่าเอาชนะคะ ที่น่าเป็นห่วงกว่านั้นคือบางคนไม่รู้ตัวอีกด้วยว่ากำลังอิจฉาและริษยา แต่จะหาเหตุผลอื่นๆ มาสนับสนุนการกระทำของตน ว่าเขาไม่ดีตรงนั้น แยกตรงนี้ เสื่อมตรงโน้น ฯลฯ จริงๆ แล้วจะดีหรือไม่มันเป็นเรื่องของเขา ส่วนเราที่คิดอิจฉากับริษยาเพราะจิตมืดๆ ของตัวเองไป ในเรื่องนี้มีญาติธรรมเคยสอนไว้เป็นคติเตือนใจว่า “ตำหากับบาป” เพราะต่อให้พี่ตัวหอม (สมมุติว่าคือชื่อหมาที่บ้าน ^.^) จะขี้เรื้อนกิน ขี้ตากุ้ง ขี้หนูเน่ายังงี้ก็เป็นเรื่องของเขา ไม่ใช่เรื่องของเรา และไม่ว่าจะสกปรกจริงหรือไม่ ผู้ที่หงุดหงิด ชิงชัง ก็รับอทุกข์ที่เกิดทางใจและว้าวไปแล้ว **จึงไม่สำคัญว่าเขา (คน, สัตว์, สิ่งของ) ชั่วจริงไหม เพราะที่จริงเสียยิ่งกว่าคือตอนที่กำลังตำหนิใครสักคน ตรงนั้นเราคิดชั่วแน่ๆ ค่ะ (- -,)**

การบอกว่าใครสักคนไม่ดีตรงไหนนี้ คนละอย่างกันกับการกล่าวถึงในสิ่งที่บกพร่องจริงๆ นะคะ คือการที่จะตำหนินั้น ต้องยึดหลัก “ดีเพื่อก่อ” สมมุติว่าคนที่เป็นหัวหน้าจะต้องแนะนำงานให้ลูกน้องถ้าจะได้กุศล

ก็ต้องตั้งเจตนาไว้ก่อนว่า ที่จะติดใจไปก็เพื่อให้เขาดีขึ้น เป็นประโยชน์แก่ผู้ฟัง จะได้พัฒนาตนเอง และผู้พูดไม่ได้มีโทษะ ในทางกลับกันถ้าเราต้องดำเนินด้วยใจที่หงุดหงิดรำคาญ เพราะเขาทำงานแย่ เราเลยต้องมามีภาระเพิ่ม ไม่สบายอารมณ์ เกลียดชังหน้า ฯลฯ แบบนี้เป็นอกุศลนะคะ พอตั้งเจตนาไว้ต่าง กรรมก็ต่างกันคะ

หลายคนเข้ามาสนใจทางศาสนาแล้วก็กลับเพิ่มพูนความมีมานะขึ้น ด้วยความเห็นว่ามันดีกว่าเธอ ฉันมีศีลธรรมแต่เธอไม่มี ฉันเข้าวัดแล้วแต่เธอยัง เรื่องนี้คุณตั้งตฤณเคยตอบคำถามไว้ในการบรรยาย ขอถอดเสียงมาให้ท่านเต็มๆ ยาวสักหน่อยแต่ว่ามีประโยชน์คะ

"นิสัยเพ่งโทษอันเกิดจากการติดตินี้ะ มันเป็นธรรมชาติอย่างหนึ่งของมนุษย์เหมือนกัน ผมว่ามันเป็นกันเกือบ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ น้อยมากที่จะมีนิสัยแบบถ่อมเนื้อถ่อมตัวอยู่ก่อน แล้วก็พอเข้าวัดเข้าวาศึกษาทางศาสนาแล้ว ก็ยังรักษาความถ่อมเนื้อถ่อมตัวนั้นไว้ได้นะ น้อยนะ น้อยมากๆ ส่วนใหญ่ผมเห็น ๙๙ จาก ๑๐๐ เลยก็นึกว่า ถ้าเคยเป็นมาอย่างนี้ เรารู้สึกว่าเรามีเพื่อนแบบนี้ เรามีญาติแบบนี้ แล้วเราเปลี่ยนแปลงไปนะครับ ไปเข้าใจธรรมะ เข้าวัดเข้าวา รู้สึกว่าเราพบความสว่างแล้ว เราได้ดีแล้ว ไ้ก็เลสมนุษย์ที่มันมีการเทียบเขาเทียบเรา มันก็ไม่ได้หายไปด้วย คือเขาเรียกว่าเป็นมานะ เป็นอัตตาแหละ เป็นการเทียบเขาเทียบเรา คือก่อนที่จะรู้จักธรรมะ คนเราก็มักมีการเทียบเขาเทียบเราอยู่ก่อน ว่าเราดีบ้าง เราแย่ เราดีกว่าเขาบ้าง เมื่อรู้จักธรรมะแล้ว ใ้นิสัยเทียบเขาเทียบเราตรงนี้ มันก็ไม่ได้หายไปไหน กลับจะยิ่งเติบโตขึ้น เพราะอะไร เพราะความเชื่อ หรือว่าศรัทธา หรือว่าคุณงามความดีทางศาสนาเป็นของใหญ่ เป็นของใหญ่อันเป็นที่สุดเลย มนุษย์เชื่ออยู่ลึกๆ ว่า เรื่องศาสนาเป็นเรื่องใหญ่ที่สุดในชีวิต เพราะเป็นการเปิดเผยความจริง เพราะเป็นทางสวรรค์ เป็นทางนิพพาน เมื่อตัวเองรู้สึกว่าเข้ามาอยู่บนเส้นทางที่มีคุณค่าสูงสุด สูงส่งที่สุด ก็เลยไปพอกใจความรู้สึกในอัตตามานะตรงนี้ ให้อิ่งใหญ่ขึ้น ใหญ่ขึ้นไปกว่าเดิมซะอีก เพราะแต่ก่อนมันไม่รู้ว่าจะตรงไหนเขาเรียกว่าสูงสุด ที่นี้มาฟังพระพุทธเจ้าบอกว่า นี่แหละ กิจกรรมทางศาสนานี้แหละ การเข้าวัดเข้าวา การปฏิบัติธรรมนี้แหละ สูงสุด ไม่มีอะไรเหนือไปกว่านี้อีกแล้ว มันก็ไปเสริมอัตตามานะตรงนั้น ว่าเราสูงที่สุดแล้ว เราเหนือกว่าคนอื่นแล้ว กลับมามองคนอื่นนี่ ที่เคยไม่เห็นหัวอยู่ คราวนี้ยังไม่เห็นใหญ่เลย ยิ่งไม่เห็นแม้กระทั่งว่าเขาจะมีความดีความชอบอะไร เห็นแต่ว่าสิ่งที่เราทำ สิ่งที่เป็นบุญ สิ่งที่เป็นกุศลนี้ ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก แต่ไอ้สิ่งที่มันเป็นบาป สิ่งที่เป็นพื้นของบาปกรรมทั้งหลาย คือ โลภะ โทสะ โมหะ ที่มันยังอยู่เต็มหัวใจ

ที่มันยังกัดกิน ที่มันยังครอบงำหัวใจเราอยู่นี้ มองไม่เห็น
เพราะอะไร เพราะว่ามันรู้สึกไปซะแล้ว สร้างภาพ หรือว่าติดกับภาพซะแล้ว
ว่าเราเป็นคนเขี้ยวดี เราเป็นคนที่มีบุญมีกุศลอย่างใหญ่"

คุณผู้หญิงรายหนึ่งแอบเปรียบเทียบตัวเองกับเพื่อนๆ มาตลอด ด้วยเหตุว่าเดิมทีแล้วเธอไม่เคยสนใจ
เรื่องพุทธศาสนา จนกระทั่งความทุกข์เป็นเหตุให้ได้เข้ามาทำทาน รักษาศีล และปฏิบัติธรรม เมื่อเป็น
เช่นนี้ก็เริ่มเทียบเขาเทียบเรากับคนรอบข้างอยู่เรื่อยๆ โดยที่คิดว่าตัวเองดีกว่า เป็นคนธรรมะธรรมโม
จนกระทั่งวันหนึ่งกัลยาณมิตรซึ่งกลับจากไปพึ่งเทศน์ ได้นำธรรมะของพระอาจารย์ที่แสดงธรรมมาฝาก
ใจความว่า "คนที่มิโทษะมาก ต้องหมั่นเจริญเมตตา มองคนอื่นในแง่ดี"

พอฟังแล้วเจ้าตัวก็ทบทวนถึงพฤติกรรมของตน ว่าที่ผ่านมามองคนอื่นในแง่ไหน แล้วก็ได้เห็นภาพการ
เปรียบเทียบและยกตนข่มท่าน (ในใจ) อยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะกับเพื่อนๆ ที่ถูกนึกตำหนิว่าประมาท
แท้ๆ เอาแต่เที่ยวเตร่ไปวันๆ ไม่หันมาสนใจทำบุญ ฯลฯ เมื่อภาพและถ้อยคำย้อนเข้ามาในสำนัก เลยตริก
ตรองแล้วสรุปได้ว่า "เพื่อนหลงโลก ส่วนเราหลงตัวเอง (ซึ่งไม่ทำให้พ้นทุกข์ทั้งสองอย่างนะแหละ)" (-
-) หลังจากนั้นอาการยกตนข่มเพื่อนก็ดูจะบรรเทาเบาบางลง มีความละเอียดมากขึ้นเมื่อคิดไม่ดีต่อผู้อื่น
ค่ะ

ความสว่างด้วยบุญนั้นเป็นสิ่งที่ทำให้ชีวิตของเราเป็นสุขค่ะ แต่ถ้าความสว่างนั้นนำมาซึ่งความหลงตนก็
กลับกลายเป็นโทษได้เช่นกัน ดังที่คุณตั้งตฤณได้กรุณาแนะนำไว้ (-/-)

"ตอนนี้มาถึงจุดที่เรารู้สึกว่าเดินทางมาได้ไกลพอสมควร
เพราะว่ามันออกจากที่มีด ออกจากกันถ้า มาถึงที่มีแสงสว่าง
ที่ที่มีแสงสว่าง มันก็ทำให้เรารู้สึกดี รู้สึกว่ามันสดใสขึ้นในช่วงแรก
แต่พอมันสว่างไปมากๆ มันก็เกิดความเคยชิน
แล้วก็เกิดความรู้สึกเหมือนกับเราสามารถเห็นอะไรได้ชัด
เราทำอะไรได้เต็มที่ เรามีดีกว่าเมื่อก่อนนะ แล้วเราก็เก่งกล้าสามารถ
ไ้ความสว่างนี้มันก็เป็นดาบสองคม มันทำให้เรารู้สึกดี
แต่บางครั้งมันดีเกินไปนะ มันก็เกิดเป็นความรู้สึกหลงตัวขึ้นมา
ไ้ความรู้สึกหลงตัวนี้แหละ ที่จะเป็นตุ่มถ่วงพาเราหลงเหว"

ถ้าอย่างนั้นเราควรจะทำอย่างไรดี ถ้าไม่อยากจะหลงเหว ติดตามได้จาก ทุกข์นักหนาเพราะมานะมาก
(ภาค ๒) ฉบับหน้าค่ะ

:)

สำหรับท่านที่สนใจดูดวงกับคุณ Aims Astro สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ ตามลิงค์ด้านล่างค่ะ
<http://sites.google.com/site/aimsastro/>

พระครูวิเวกพุทธกิจ (เสาร์ กนตสีโล) ธรรมะแท้ไม่แพ้อธรรม

กวีพระกวีแห่งธรรม

โดย เทียบธลี

พระครูวิเวกพุทธกิจ (เสาร์ กนตสีโล)

จากหนังสือ "หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท พระผู้เป็นดั่งผ้าชีริ้วห่อทอง ฉบับสมบูรณ์"

พระอาจารย์เสาร์ กนตสีโล หรืออาจมีผู้เอ่ยนามท่านว่าหลวงปู่ใหญ่เสาร์

เป็นพระอาจารย์ของพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต ผู้เป็นพระอาจารย์ใหญ่สายพระกรรมฐาน

เป็นผู้ที่ได้รับความเคารพยกย่องอย่างสูง ดังที่หลวงปู่หลุย จันทสาโร ได้บันทึกไว้ว่า

"ท่านอาจารย์มั่นเคารพท่านอาจารย์เสาร์มากที่สุด เพราะเป็นเถระของท่านมาแต่ก่อน"

หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน ได้บันทึกเรื่องราว จากคำบอกเล่าของท่านพระอาจารย์มั่น ดังความว่า

"...ท่านแล้วว่า ท่านพระอาจารย์เสาร์ เดิมท่านปรารถนาเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า เวลาออกบำเพ็ญพอเริ่มความเพียรเข้ามาๆ ใจรู้สึกประหลาดๆ ถึงความปรารถนาเดิม เพื่อความเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า แสดงออกเป็นเชิงอาลัยเสียดายยังไม่อยากไปนิพพาน ท่านเห็นว่า เป็นอุปสรรคต่อความเพียรเพื่อความรู้แจ้งซึ่งพระนิพพานในชาติปัจจุบันนี้ ท่านเลยอธิษฐานขอออกจากความปรารถนานั้น และขอประมวลมาเพื่อความรู้แจ้งซึ่งพระนิพพานในชาตินี้ ไม่ขอเกิดมารับความทุกข์ทรมานในภพชาติต่างๆ อีกต่อไป..."

ในส่วนของอุปนิสัยและปฏิบัติของพระอาจารย์เสาร์นั้น หลวงพ่อพุทธ ฐานิโย ซึ่งเคยรับใช้ท่านมาตั้งแต่เมื่อครั้งยังเป็นสามเณรพุทธ ได้เล่าถึงไว้ ดังความตอนหนึ่งว่า

"...นิสัยท่านอาจารย์เสาร์ นิสัยชอบก่อสร้าง ชอบปลูกพริกหมากไม้ ลักษณะจิตเยือกเย็น มีพรหมวิหาร ทำจิตดูจแผ่นดิน มีเมตตาเป็นสาธารณะ เป็นคนพูดน้อย ยกจิตขึ้นสู่องค์เมตตาสุกใสรุ่งเรือง เป็นคนเอื้อเฟื้อในพระวินัย ทำความเพียรเป็นกลางไม่ยิ่งหย่อน พิจารณาถึงขั้นภูมิธรรมละเอียดมาก..."

แม้ว่าจะได้รับการเคารพบูชาจากศิษยานุศิษย์เป็นอย่างสูง แต่เป็นธรรมดาของโลกที่ต้องมีทั้งการสรรเสริญและการนินทา พระอาจารย์เสาร์จึงเป็นที่เกลียดชังกลุ่มที่หากินกับความไม่รู้ของชาวบ้าน พวกมิฉฉาปฏิญญีเหล่านี้ต้องเสียผลประโยชน์ไป เพราะการเผยแผ่พระพุทธศาสนาของพระกรรมฐาน

หลวงพ่อดุสิต ฐานิโย ได้เล่าถึงเรื่องราวความยากลำบากในการเผยแผ่พระศาสนา ในช่วงเวลานั้น

"...หลวงพ่อดุสิตจะนึกถึงสมัยที่เป็นสามเณร เดินตามหลังครูบาอาจารย์ไม่ได้ ใส่ผ้าจีวรดำๆ เดินผ่านหน้าชาวบ้านหรือพระสงฆ์ทั่วๆ ไปนี้ เขาจะถ่มน้ำลายขากใส่ บางทีถ้ามีแม่ชีเดินตามหลังไปด้วย เราจะได้ยินเสียงตะโกนมาเข้าหู "ญาคูเฮ้ย! พาลูกพาเมียไปสร้างบ้านสร้างเมืองที่ไหนหนอ" เขาว่าอย่างนี้..."

สอดคล้องกับที่หลวงพ่อดุสิต อาภคโค ได้บันทึกถึงเหตุการณ์ ไว้ว่า

"...ในกลุ่มพวกมิฉฉาปฏิญญีที่ตั้งตัวเป็นศัตรูคอยขัดขวางและให้ร้ายป้ายสีครูบาอาจารย์ต่างๆ นานานั้น กลุ่มแรกได้แก่พวกเข้าจำหมอผี ที่พวกเขาได้บ่อนความหลงมกมายให้กับประชาชน แล้วพากันกอบโกยตัดทอนเอาจากความโง่เขลานั้น การเผยแพร่ธรรมของคณะพระกรรมฐาน ได้ทำให้พวกเขาขาดรากสักการะลงไป"

เพราะประชาชนหุดาสว่างขึ้นด้วยสัจธรรมที่พระอาจารย์นำมาเผยแผ่
จึงพากันเป็นเดือดเป็นแค้นพระอาจารย์ถึงขั้นอยากจะกินเลือดกินเนื้อกันทีเดียว
พวกเข้าจำหมอผี และหมอไสยศาสตร์ได้พากันหาวิธีกลั่นแกล้งพระอาจารย์ทุกวิถีทาง
บ้างก็ออกข่าวให้เสื่อมเสียว่า พระกรรมฐานมีเมียได้ จะไปไหนก็เอาเมียไปด้วย ก็คือพวกแม่ชีแม่ชำนั่นเอง
อย่าใส่บาตรให้พวกมันกิน สู้เราเอาข้าวโยนให้หมากินยังจะได้บุญมากกว่าใส่บาตรให้พระมีเมียพวกนี้กิน...”

และ

“...สารพัดที่เขาเหล่านั้นจะเสกสรรปั้นแต่งขึ้นมาใส่ร้ายป้ายสีจนบางคนบางพวกหลงเชื่อ
เพราะไม่เคยรู้ไม่เคยเห็นพระกรรมฐานมาก่อน ต่างพากันหลงเชื่อ
และทั้งเกลียดทั้งกลัวพระกรรมฐาน ไม่ยอมเข้าวัด รวมทั้งร่วมมือขัดขวางขับไล่ต่างๆ นานา
ส่วนพวกที่หุดาสว่างแล้วก็พากันสลดหดหู่ใจ กลัวบาปกรรมที่พวกเขาเหล่านั้นก่อสร้างขึ้น”

เมื่อมีผู้ไปกราบเรียนให้ท่านพระอาจารย์เสาร์ทราบ ท่านก็ตอบด้วยน้ำเสียงปกติว่า

“เออ! กะช่างเขาดอก เขามีปากกะให้เขาเว้าไป เขาว่าเขามีเมียเป็นแม่ชำนะ เขามี มันกะบ่เป็นหยังดอก”
(เออ! ก็ช่างเขาเถอะ เขามีปากก็ให้เขาพูดไป เขาว่าเรามีเมียเป็นแม่ชำนะ เราไม่มี มันก็ไม่ใช่ไรหรอก”)

เมื่อมีผู้มากราบเรียนว่ามีคนพูดว่าจะนำสากต้าวของครกกระเดื่อง หรือนำอุจจาระมาใส่บาตร
ท่านก็ตอบว่า “เออ! เขาเว้าไปแวนั้นแหละ แต่เขาบ่ใส่ดอก”(เขาพูดไปอย่างนั้นแหละ แต่เขาไม่ทำหรอก)

นอกจากท่านจะไม่ถือโกรธแล้ว ยังสอนลูกศิษย์เร่งบำเพ็ญภาวนา ให้มีพลังจิตแก่กล้า
แล้วแผ่เมตตาแผ่บุญกุศลให้กลุ่มที่ปองร้ายทุกวัน
หากเขามีบุญพอก็จะคลายจากมิจฉาทิฐิได้ ถือเป็นการสร้างบุญกุศลต่อกันทั้งสองฝ่าย

ในบรรดาผู้ขัดขวางต่างๆ นั้น กลุ่มที่พระอาจารย์เสาร์ถึงกับออกปากว่าสงสาร
คือกลุ่มของพระพรหมา แห่งบ้านระเว ซึ่งเป็นพระผู้ใหญ่ มีชาวบ้านเลื่อมใสศรัทธามาก
เรื่องเกิดเมื่อครั้งที่ท่านอาจารย์เสาร์พาคณะศิษย์มาโปรดชาวบ้านตำบลทรายมูล และตำบลระเว
และเพื่อเตรียมการสร้างวัดดอนธาตุ ซึ่งตั้งอยู่บนเกาะกลางลำน้ำมูล
ที่บ้านทรายมูล ตำบลทรายมูล อำเภอพิบูลมังสาหาร จังหวัดอุบลราชธานี
(เดิมท่านพระอาจารย์เสาร์ ตั้งชื่อวัดแห่งนี้ว่า “วัดเกาะแก้วพระนอนคอนสวรรค์วิเวกพุทธกิจศาสนา”
แต่ต่อมากกรมการศาสนาได้เปลี่ยนชื่อเป็น “วัดดอนธาตุ”)

ในครั้งแรกที่พบกัน พระพรหมาได้ให้การต้อนรับด้วยดี แต่ต่อมากลับเปลี่ยนเป็นตรงกันข้าม
คือแสดงตนเป็นศัตรูอย่างเปิดเผย หาทางขัดขวางขับไล่ทุกวิถีทาง

สร้างเรื่องราวต่างๆ มากมาย โดยไม่มีความเคารพยำเกรงต่อบาปกรรมใดๆ
เมื่อพระอาจารย์เสาร์มีดำริให้สร้างพระพุทธรูปไสยาสน์ (พระนอน) ไว้ที่วัดดอนธาตุ
พระพรหมมาก็พยายามขัดขวาง แต่ไม่เป็นผลสำเร็จ การสร้างพระดำเนินไปจนเสร็จสมบูรณ์
เคราะห์ร้ายที่ในปีนั้นฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาล ชาวบ้านเดือดร้อนกันทั่วหน้า
พระพรหมและกลุ่มมิจฉาชีพจึงใส่ความว่าเพราะมีการสร้างพุทธรูปที่เป็นปางไสยาสน์
มานอนขวางฟ้าขวางฝนทำให้ฝนไม่ตก ชาวบ้านบางคนจึงไปทุบจุกของพระพุทธรูปไสยาสน์
พอเป็นเคล็ดว่าได้ทำลายองค์พระแล้ว และหวังว่าต่อไปฝนจะตกตามปกติ
แต่เมื่อรอแล้วรอเล่าฝนก็ไม่ตก จึงมีบางคนสันนิษฐานและเกรงกลัวบาปกรรมในครั้งนี้
ส่วนพระพรหมมานั้นต่อมาไม่นานมรณภาพด้วยอาการไหลตาย
ฝ่ายคนที่ไปทุบจุกพระพุทธรูปก็มีอันต้องจบชีวิตลงด้วยเช่นกัน
ในช่วงประมาณ ๑ เดือน ก่อนการมรณภาพของพระพรหม
พระอาจารย์เสาร์ได้ปรารภให้ลูกศิษย์ได้ยืนอยู่เสมอว่า "สงสารอุปัชฌาย์พรหมแท้!"

พระพุทธรูปไสยาสน์ วัดดอนธาตุ

จาก http://www.luangpumun.org/Dontad/WAT/PAGE_01.HTM

ภายหลังจากออกพรรษาแล้วได้มีการซ่อมแซมพระพุทธรูปไสยาสน์ให้สมบูรณ์ดังเดิม
แล้วมีการสมโภชองค์พระ โดยพระอาจารย์เสาร์เป็นประธาน
พระพุทธรูปองค์นี้ยังเป็นที่กราบไหว้บูชาอยู่จนถึงปัจจุบัน

ชีวิตและปฏิปทาของพระครูวิเวกพุทธกิจ (เสาร์ กนตสีโล) นับเป็นแบบอย่างอันดียิ่ง
ทั้งในฐานะของพระสงฆ์ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ สืบศักดิ์ศรีพระศาสนา เป็นที่นาเคารพเลื่อมใส

เป็นครูอาจารย์ที่ประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ศิษย์

ท่านสงเคราะห์สัตว์โลกด้วยการนำคณะพระกรรมฐานออกเผยแผ่พระธรรม

เพื่อสร้างสัมมาทิฐิให้แก่ชาวบ้าน จนพ้นจากความมกมายและไสยศาสตร์ต่างๆ

ท่านทำนุบำรุงพระศาสนา ด้วยการสร้างถาวรวัตถุ ทั้งวัด โบสถ์ พระพุทธรูป ฯลฯ

ตลอดจนเป็นผู้ที่มีอภัยทานอย่างสูง แม้จะได้รับการปองร้ายต่างๆ นานา

แต่ก็ไม่เคยถือโกรธ ตรงกันข้ามกลับมีเมตตากรุณาแม้แต่กับผู้ที่คิดประทุษร้าย

จึงสมควรที่เราชาวพุทธจะได้นำไปเป็นคติแก่ชีวิตของตนสืบไป

เอกสารประกอบการเขียน

"*จันทสโรบล*" พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้พิมพ์พระราชทานในงานพระราชทานเพลิงศพ พระอาจารย์หลุย จันทสาโร ณ เมรุวัดพระศรีมหาธาตุวรวิหาร กรุงเทพมหานคร ๗ เมษายน ๒๕๓๓.

"*ฐานียดเถรวาท*" เนื่องในงานพระราชทาน เพลิงศพ พระราชสังวรญาณ (พุทธ ฐานิโย) ณ วัดป่าสาละวัน อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๔๓.

"*พระครูวิเวกพุทธกิจ หลวงปู่ใหญ่เสาร์ กนดสีโล พระปรมาจารย์ใหญ่ฝ่ายพระกรรมฐาน*" โครงการหนังสือบูรพาจารย์ เล่ม ๕ โดย ปฐมและภัทรา นิคมานนท์ ฉบับพิมพ์เมื่อธันวาคม ๒๕๔๖.

"*หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท พระผู้เป็นดั่งผ้าขี้ริ้วห่อทอง ฉบับสมบูรณ์*" ฉบับพิมพ์ ปี ๒๕๔๗.

"*ประวัติท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ*" โดยท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสมฺปนฺโน ฉบับพิมพ์เมื่อเดือนธันวาคม ๒๕๕๐.

เว็บไซต์

www.luangpumun.org/

www.dharma-gateway.com

ภาวนาเป็นแล้วไม่อยากเข้าวัด + แพนจำกัดเวลาบวช

ถาม : ตอนที่ยังภาวนาไม่เป็นก็กระตือรือร้นเข้าวัดนั้่นวัดนี้

แต่พอรู้วิธีแล้วก็ไม่ได้พยายามเข้าวัดมากเท่ากับเมื่อก่อน แต่ก็ปฏิบัติไปเรื่อยๆ อย่างสงบ
ทำไมถึงเป็นแบบนี้ ขาดความเพียรหรือว่าเฉื่อยไปหรือเปล่าคะ

ตอนที่คนเรายังไม่มีที่พึ่งให้ตัวเอง

ใจมันเหมือนกับโหวง มันมีความโหวง

มันมีความรู้สึกว่ขาดหายอยู่ ก็ต้องการสิ่งเติมเต็ม

ตามธรรมเนียมของไทย คนไทยนี้ โดยวิถีไทย

ก็เหมือนกับว่า อ้าว ถ้าหากว่าอยากได้นุญก็เข้าวัด

มันรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ ว่าการเข้าวัดนี้คือการไปเติมเต็ม

แต่ทีนี้ถ้าหากว่าวิธีปฏิบัติธรรมอยู่แล้ว

ว่ามันอยู่กับ ติดตัวอยู่กับกายใจนี้แหละ

การปฏิบัติก็คือการเข้ามาดูกายใจนี้แหละ

รู้เข้ามาที่กายใจ จนกระทั่งปล่อยวางกายใจนี้แหละ

มันก็เต็มอยู่ในตัวเอง ไม่ว่าคุณจะไปที่ไหน ความสุขมันก็ติดตามไป

ความสุขอันเกิดจากความปล่อยวางกายใจ

ความสุขอันเกิดจากการเข้าใจจริงๆ

ด้วยสติว่ากายใจนี้มันไม่เที่ยง

ตัวนั้นแหละครับคือวัดที่แท้จริง

ถาม : ผมอยากบวชแบบไม่มีกำหนดเวลา แต่แพนบังคับว่าต้องประมาณสามเดือนเท่านั้น
จะแก้ไขได้อย่างไรครับ

คืออย่างที่ผมบอกนะครับ

เรื่องของความอยาก มันไม่ได้มี solution หรือว่าทางแก้

ถ้าสมมุติคุณอยากจะรู้คำตอบ แต่แพนคุณไม่ได้อยากจะรู้คำตอบ

แฟนคุณแค่อยากจะได้สิ่งที่เขาต้องการ

คุณไปบังคับเขาไม่ได้ด้วยวิธีใดๆ นะครับ ด้วยเหตุผลใดๆ

แม้แต่พระพุทธเจ้า ท่านก็ไม่สามารถบังคับญาติท่านไม่ให้ฆ่ากันเองได้

ความอยากของคน มันไม่มีคำตอบอยู่ตรงนั้นนะ ว่าทำยังไงถึงจะหมดอยาก

ยกเว้นแต่ว่าเจ้าตัวเขาสามารถเห็นโทษของความอยากของตนเอง

และเห็นอะไรที่มันมีค่ามากกว่าความอยากในปัจจุบันนะครับ

ดั่งตฤณพจน ๘

Dungtrin's rhapsody

ดั่งตฤณพจน

ดั่งตฤณพจน
Dungtrin's rhapsody

แผ่เมตตา

เหมือนกระแสน้ำธารผ่านใจ
มาแนบนิ่งไม่ดิ้นไหวทั้งใจกาย
ละอเอื้อมเป็นใจพระจะรินลง
เหมือนรดน้ำหลามไหลไปพรั่งพรำ

เยือกเย็นไร้อร้อนตะกอนร้าย
เพราะอ้อมง่ายแยบคายแล้วด้วยแก้วธรรม
อย่างบรรจงคงที่ให้ดีล้ำ
ให้ทั่วฟ้าอาณาจำกับธรรมเรา

ดั่งตฤณ

ภาพโดย KeepSmiling
<http://ternphoto.multiply.com>

www.dlitemag.com

คิดจะลงทุน อย่าใส่ไข่ไว้ในตะกร้าใบเดียว

กรม/กอมกน

Mr.Messenger

mutualfund.lover@hotmail.com

ในฉบับก่อนๆ ผมเขียนถึงการลงทุนในหุ้น และกองทุนหุ้นมา ๖ ตอนติดต่อกัน ครึ่งนี้กลับมาที่การบริหารพอร์ตโฟลิโอการลงทุนกันบ้างครับ

นักลงทุนเกือบทั้งหมดร้อยละร้อย เริ่มมาจากการไม่รู้อะไรเลย และค่อยๆ เริ่มศึกษา ทำความเข้าใจ หรือบางคนก็กระโดดลงสนามแข่งไปทันทีพร้อมกับเรียนรู้ไปด้วยตลอดทาง การลงทุนจึงไม่มีสูตรสำเร็จตายตัว ขึ้นอยู่กับจริตนิสัยของนักลงทุนแต่ละบุคคล แต่สิ่งหนึ่งที่นักลงทุนทุกคนต้องมีเหมือนกันคือ รับมือกับความเสี่ยงและบริหารมันให้ถูกวิธี

จากการได้คุยกับนักลงทุนหลากหลายประเภทและคลุกคลีอยู่ในวงการการลงทุนมากกว่า ๕ ปี ไม่ว่าจะเป็นนักลงทุนในหุ้นมืออาชีพ เป็นผู้บริหารระดับสูง เจ้าของกิจการเล็กๆ หรือเป็นพนักงานบริษัทธรรมดาๆ ทุกคนไม่ลงทุนในสินทรัพย์ประเภทเดียว ทุกคนมีการกระจายความเสี่ยง ลงทุนในสินทรัพย์หลากหลายประเภท ไม่ว่าจะเป็น หุ้น กองทุนรวมหุ้น ตราสารหนี้ ทองคำ หรือแม้กระทั่งอสังหาริมทรัพย์ เราเรียกวิธีการบริหารพอร์ตโฟลิโอแบบกระจายความเสี่ยงในสินทรัพย์หลากหลายประเภทนี้ว่า “Asset Allocation” เพื่อให้บรรลุเป้าหมายทางการเงินที่แตกต่างกันไป

ทำไมเราถึงควรต้องทำ Asset Allocation สาเหตุก็เพื่อบริหารความเสี่ยง หากลงทุนอยู่ในสินทรัพย์ที่เสี่ยงสูงเกินไปทั้งหมด แล้วเกิดเหตุที่ไม่คาดฝันขึ้นมา เราจะมีโอกาสสูญเสียเงินต้นมากกว่าที่คิด และทำให้แผนการเงินที่วางเอาไว้ผิดพลาดไป การทำ **Asset Allocation** ก็คือการตั้งตนอยู่ในความไม่ประมาท ดังที่พระพุทธองค์ทรงเตือนสาวกของพระองค์ก่อนเสด็จดับขันธปรินิพพาน

ลองดูตารางแสดงผลตอบแทนจากการลงทุนในสินทรัพย์แต่ละประเภทข้างล่างนี้ครับ ย้อนหลังไปตั้งแต่ปี ค.ศ.๑๙๙๙ จนถึง ๒๐๐๘

Source: Morningstar, Inc.

Asset allocation and diversification do not assure or guarantee better performance and cannot eliminate the risk of investment losses.

ขออธิบายความหมายของสินทรัพย์แต่ละประเภทแบบสั้นๆก่อนนะครับ Growth คือ กลุ่มหุ้นที่เน้นการเติบโตของบริษัท, Int'l คือ กลุ่มหุ้นที่กระจายการลงทุนในต่างประเทศ, Small co. คือ กลุ่มหุ้นที่มีขนาดทุนจดทะเบียนขนาดเล็ก, Blend คือ การกระจายการลงทุนทั้งในหุ้นและตราสารหนี้, Value คือ กลุ่มหุ้นแบบเน้นคุณค่า, Cash Equiv. คือ เงินสด หรือสินทรัพย์ที่สภาพคล่องเทียบเท่าเงินสด, High Yield Bond คือ ตราสารหนี้ที่ให้ผลตอบแทนสูง เช่นหุ้นกู้เอกชน สดท้าย Bond คือ ตราสารหนี้ภาครัฐบาล

จากตารางจะเห็นว่า ถึงแม้ในระยะยาวหุ้นจะให้ผลตอบแทนที่สูงที่สุดเมื่อเทียบกับสินทรัพย์ประเภทอื่น แต่เมื่อเปรียบเทียบผลตอบแทนแบบปีต่อปี สินทรัพย์การลงทุนแต่ละประเภทก็มีความผันผวนแตกต่างกันไป อย่างในช่วงที่เกิดวิกฤตแฮมเบอร์เกอร์เมื่อปลายปี ๒๐๐๗ ยาวมาจนถึงปี ๒๐๐๙ หุ้นทั่วโลกตกลงมาจากจุดสูงสุดเฉลี่ยเกินกว่าร้อยละ ๕๐ ช่วงปี ๒๐๐๘ สินทรัพย์ที่ให้ผลตอบแทนจากการลงทุนในปีนั้นจึงกลายเป็นตราสารหนี้ภาครัฐ ซึ่งถึงแม้จะให้ผลตอบแทนที่ต่ำ แต่ระดับความเสี่ยงก็ต่ำ นักลงทุนจึงโยกย้ายการลงทุนในหุ้นมาอยู่ในตราสารหนี้แทน หากสังเกตผลตอบแทนจากตารางข้างต้นดีๆ จะพบว่า การลงทุนได้แสดงกฎไตรลักษณ์ให้เราเห็นชัดเจน ในมุมมองด้าน ความเป็นอนิจจัง หรือ ความไม่แน่นอน เพราะสินทรัพย์แต่ละประเภทก็สร้างผลตอบแทนที่ไม่แน่นอนให้แก่ นักลงทุนในทุกๆปี แต่ละอันดับสลับสับเปลี่ยนเวียนวนกันไปตามเหตุปัจจัยที่มากระทบตลอดเวลา

แม้แต่นักลงทุนที่รับความเสี่ยงได้สูงที่สุด ก็ยังต้องมีช่วงเวลาที่นักลงทุนคนนั้น ลดความเสี่ยงของเงินลงทุนตัวเองลง เช่น ลงทุนในหุ้นร้อยละ ๙๐-๑๐๐ พอหุ้นราคาวิ่งขึ้นมาสูงถึงระดับที่คิดว่าแพงหรือเกินมูลค่า นักลงทุนก็จะลดสัดส่วนการลงทุนในหุ้นนั้นลงมาด้วยการขายทำกำไร วิธีการทำ Asset Allocation ก็คือ การนำเงินที่ได้จากการขายหุ้นไปลงทุนต่อในสินทรัพย์ประเภทอื่น เพื่อรอจังหวะเวลาแล้วค่อยพิจารณาลงทุนกันต่อไป นักลงทุนที่มีเหตุผล จะไม่ยึดติดจนเกินไปที่ราคาสินทรัพย์ที่ตัวเองลงทุนวิ่งขึ้น และจะไม่เศร้าโศกเสียใจจนออกนอกหน้าเมื่อราคาสินทรัพย์ที่ตัวเองลงทุนลดลง

ความผันผวนที่เกิดจากการลงทุนในหุ้นแบบนี้ ดูไปก็คล้ายกับการปฏิบัติธรรมในชีวิตประจำวัน หากเอาความเจริญ ความเสื่อมมาพล็อตเป็นกราฟเหมือนกับราคาหุ้น เราก็จะเห็นการเคลื่อนไหวขึ้นลงตลอดเวลา มีวันที่ภาวนาดี ก็ย่อมมีวันที่ภาวนาไม่ดี เป็นธรรมดา และหน้าที่ของเรา ก็แค่ “รู้” ตามความเป็นจริง เราไม่สามารถเข้าไปแทรกแซงให้ราคาหุ้นหรือตราสารหนี้ที่เราถือวิ่งขึ้นไปอย่างที่เราหวัง หรือหล่นลงมาจนถึงราคาที่เราพอใจจะซื้อได้ ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นย่อมเกิดจากเหตุและปัจจัยที่มากระทบในภาพรวม ไม่ได้ขึ้นลงตามความต้องการของเรา อย่าให้อารมณ์มาเป็นตัวบั่นทอนทำให้การตัดสินใจลงทุนเกิดความเอนเอียงตามความรู้สึก หรือ ถึงแม้มันจะเกิดขึ้น ก็อย่าไปตอบสนองมัน ที่ต้องทำ ก็แค่ “รู้” ความรู้สึกนั้นไว้เป็นพอ

นักวางแผนการเงินเปรียบวิธีการทำ Asset Allocation ไว้เหมือนกับ การเอาไข่หลายๆฟองใส่ไว้ในหลายตะกร้า เพราะหากตะกร้าเป็นรู หรือถือหลุดมือไป อย่างน้อย ก็ยังเหลือไข่ที่อยู่ในตะกร้าใบอื่นให้กลับบ้านไปทอดไข่เจียวกินได้

สำหรับการทำ Asset Allocation จะมีความจำเป็นสำหรับการวางแผนการเงินในระยะกลางและระยะยาว พอสมควร และการวางแผนก็จำเป็นต้องอาศัยความรู้ ความเข้าใจในสินทรัพย์แต่ละประเภทมากขึ้น นักลงทุนส่วนใหญ่ จึงมอบความไว้วางใจให้กับมืออาชีพที่มีหน้าที่บริหารเงิน เพื่อให้เงินทำงานโดยเฉพาะ เช่น บริษัทหลักทรัพย์, บริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวม หรือ ธนาคาร ทำให้เจ้าของเงินลงทุน มีเวลาไปทำในสิ่งที่ตนเองถนัดมากกว่า นั่นก็คือ การหาเงิน ใจครับ

โชคดีในการลงทุนครับ

เทศนาพาสรวล ๔

เทศนาพาสรวล

สรรหามาเล่าโดย **อารมณ์ดี (^_____^)**

ตัวโกรธเป็นอย่างนี้

(เก็บมาฝากจากหนังสือ "๑ ศตวรรษหลวงปู่บุดดา ถาวโร")

หลวงปู่บุดดา ถาวโร เป็นพระสงฆ์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ
ข้อธรรมคำสอนของท่าน เรียบง่าย แต่ลึกซึ้งยิ่งนัก
และบางครั้งก็อธิบายธรรมด้วยการให้ประจักษ์แก่ใจตนเอง
ดังเรื่องราวที่ปรากฏในหนังสือ "๑ ศตวรรษหลวงปู่บุดดา ถาวโร" ดังนี้

"ครั้งหนึ่งหลวงปู่บุดดาได้รับการนิมนต์ให้ไปเทศน์คู่กับท่านเจ้าคุณองค์หนึ่ง
ท่านเจ้าคุณองค์นั้นคงเห็นหลวงปู่พระบ้านนอกและไม่มีประโยคประธานใดๆ
เป็นเพียงพระธรรมดๆ เท่านั้น
ท่านเจ้าคุณได้ถามหลวงปู่ว่า "จะเทศน์เรื่องอะไร"
หลวงปู่บุดดาท่านตอบว่า "เรื่องตัวโกรธ ก็เลสตัณหา"
ท่านเจ้าคุณก็ถามต่อว่า "ตัวโกรธเป็นอย่างไร"
หลวงปู่บุดดาก็พูดว่า "สันติน ใจละ"
เท่านั้นเองท่านเจ้าคุณก็โกรธจนหัวฟัดหัวเหวี่ยง และไม่ยอมเทศน์ร่วมกับหลวงปู่
วันนั้นหลวงปู่บุดดาจึงต้องขึ้นเทศน์องค์เดียว
เมื่อเทศน์จบแล้ว ท่านก็ไปขอขมาท่านเจ้าคุณองค์นั้น
และอธิบายให้ท่านเจ้าคุณเข้าใจว่า "ตัวโกรธ" เป็นอย่างนี้"

ไม่หลงสมมุติ

(ฟังแล้วเก็บมาฝากจากพระธรรมเทศนา ของหลวงพ่อบุราโมทย์ ปาโมชฺโช
สวนสันติธรรม อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี)

ที่จริงตัวตนไม่มี ไม่ต้องล้างอัตตาตัวตน อัตตาตัวตนไม่มีมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว
กระทั่งในขั้นสุดท้ายยังไม่มีอัตตาตัวตนเลย

บางคนเตลิดไปนี่นิพพานมีอัตตาตัวตน หนักเข้าไปอีก
ขั้นห้ายังไม่ใช่อัตตาตัวตนเลย นิพพานอะไรเป็นอัตตาตัวตน ไปไกลใหญ่แล้ว
ไปหลงสมมุติเรื่องนิพพานขึ้นมา แล้วก็เลยนิพพานเป็นอัตตาตัวตนขึ้นมาอีก
เราหัดภาวนานะ ทะลุสมมุติเข้าไปเห็นสภาวะจริงๆ สภาวะจริงๆ ไม่มีตัวมีตน
เห็นแล้วเห็นอีก วันหนึ่งก็รู้เลยว่าสมมุติมันหลอกเรา หลอกเอาแท้ๆ เลย
แต่ก็อย่าไปเกลียดสมมุติ พระอรหันต์ก็รู้สมมุตินะ ก็คล้อยตามสมมุติ
สมมุติมันเป็นมิตรร่วมกันของชาวโลกเขา เพราะฉะนั้นจะไปฝืนชาวโลกเขาได้ยังไง
คือมีนักปราชญ์คนหนึ่งนะ คือแกลจะเป็นปราชญ์หรือเปล่าไม่รู้
แต่แกลก็คิดว่าแกลก็เป็นปราชญ์ละ ไม่รู้ตายหรือยัง
เคยคุยกับแกลนะ สมัยเราเป็นนักศึกษา ได้คุยกับแกล
โอ้โฮ ดูแกลฉลาด ฉลาดเลย
แกลบอกแกลไม่ติดหรอก ระเบียบวินัยทั้งหลาย ของสมมุติ
นี่เห็นไฟแดงนะ ขับฝ่ามันไปเลย นี่ ไม่หลงสมมุติ เขาสมมุติว่าไฟแดงให้หยุด
เราฟัง สะ ท่านนักปราชญ์ ท่านไม่น่าจะมีชีวิตยืนยาวหรอก (โยมฮาทั้งศาลา)
สมมุติไม่ได้เอาไว้ปฏิเสธนะ เอาไว้เข้าใจมัน
เข้าใจมันโดยฐานะที่มันเป็นสมมุติ

มานมนตรา ๒๗

วรรณกรรมหัวใจ

ชลนิล

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

พันเกลียวรู้สึกตัวแล้ว แต่เป็นความรู้สึกที่เหมือนไม่มีความรู้สึก หล่อนไม่รู้ว่ตนเองกำลังอยู่ที่ไหน ร่างกายเหมือนลอยๆ ไม่ได้สัมผัสพื้นดิน หน้าเข้าในดวงกลวงเปล่าคล้ายไม่มีสิ่งใดบรรจุอยู่เลย

หล่อนลืมหืมตาขึ้นและเห็นตนเองกำลังถูกพันนาการด้วยรากไม้บางอย่างที่ยาวและเหนียว หล่อนพยายามดิ้นรนอย่างแรงและพบว่า ได้เท้าว่างเปล่า เบื้องล่างเป็นความมืดมิดที่น่าขวัญหาย หญิงสาวตื่นตระหนกเป็นครั้งแรกในชีวิต

“พันเกลียว” เสียงเรียกแผ่วเบา อิดโรย ที่ค่อนข้างคุ้นหูทำให้หล่อนได้สติรีบหันไปมอง ภาพที่เห็นทำให้ใจตกวูบอีกครั้ง

“กะพ้อ” พันเกลียวครางเบาๆ กะพ้อถูกพันนาการด้วยรากไม้ให้ลอยอยู่ท่ามกลางความวังเวงและมืดมิด ร่างกายบอบช้ำ ยับเยินเหมือนถูกทุบตีกระหน่ำอย่างไม่ปราณี เสื้อผ้าขาดรื้อน ใบหน้าบวมช้ำไร้สีเลือด

“ทำไมคุณถึงมีสภาพแบบนี้ ที่นี่เป็นที่ไหน แล้วเรามาอยู่ที่นี้ได้ยังไง” หล่อนถามรวดเร็วพยายามขยับตัวดิ้นรนอีกครั้ง แต่ไร้ผล รากไม้แผ่เส้นเล็กแต่เหนียวแน่นและแข็ง หล่อนทำได้เพียงแกว่งตัวไปมาโดยไร้ประโยชน์

“นี่เป็นที่ต้องขัง” กะพ้อเลือกตอบคำถามหลัง “อย่าดิ้นรนไปเลย ไม่มีประโยชน์หรอก”

พันเกลียวหยุดจริงๆ หล่อนไม่ต้องถามอะไรต่อ เพราะความเข้าใจหลังไหลมาอย่างรวดเร็ว หล่อนถูกขังหรือพูดให้ถูก วิญญาณหล่อนโดนจองจำร่วมกับกะพ้อ

หล่อนเสียทำให้ปีศาจหมอผีแล้ว

เป็นคนอื่นตกในสภาพนี้อาจต้องคับแค้นใจ นึกโกรธโทษสิ่งต่างๆ แต่พันเกลียวกลับนิ่ง ตั้งสติ... หล่อนไม่ใช่คนไร้วิชา...สิ่งที่พ่อสอนมีมากมาย สามารถใช้ประโยชน์ยามคับขันได้

หญิงสาวสำรวจจิตใจ นึกหามนตราต่างๆ ที่จะใช้เอาตัวรอด หลังจากระลึกได้ หล่อนก็เริ่มต้นจากบทสวดสรรเสริญคุณพระรัตนตรัย ไปจนถึงทุกบทที่เคยรำเรียน...ท้ายสุดหล่อนอธิษฐานจิตขอให้พ้นจากที่คุมขังแห่งนี้...

ทุกสิ่งกลับเงียบสงัด คาถาทุกบทคล้ายสวดเข้าสู่ความว่างเปล่า อธิษฐานจิตเหมือนการร้องขอต่อต่อไม้แห้ง

“เปล่าประโยชน์” กะพ้อพูดเหมือนล่วงรู้การกระทำของพันเกลียว “ที่นี่แม้จะเป็นฝีมือปีศาจหมอผีสร้างขึ้น แต่มันก็อยู่ในอาณาเขตอำนาจของเจ้า หากกำลังของเราอ่อนด้อยกว่า ทุกสิ่งที่เราใช้ต่อสู้จะไม่มีค่าอะไรเลย”

“แล้วจะต้องทำยังไง เราถึงจะออกไปได้” พันเกลียวโพล่งขึ้น

กะพ้อเพียงยิ้มเชียวๆ ให้ ไม่ต้องพูดจาย่อมเข้าใจ พันเกลียวหนวดยีอกเข้าไปในอก หากไม่มีสิ่งทรงฤทธากว่าอำนาจที่ครอบคลุมคุกแห่งนี้ ก็ต้องรอ...รอจนกว่ามรรคาจะฟื้นความเป็นทิดาเทพ แล้วเข้ามาช่วย

“เจ้าทำกับคุณถึงขนาดนี้เชียวหรือ” พันเกลียวถอนใจ เห็นกะพ้อแล้วอดสงสารไม่ได้

“ช่างเถอะ...ข้าทนได้” กะพ้อพูด แล้วหันมามองหล่อนอย่างเห็นใจ “ที่จริงเจ้ากับข้าก็เคยตกอยู่ในสภาพนี้มาก่อนเช่นกัน ครั้งนั้น เจ้ากับข้าต่างเกือถูกลงโทษกันและกัน เห็นใจกันในยามยาก...เอาเถอะครั้งนี้ข้าพอจะช่วยอะไรเจ้าได้บ้างล่ะ” กะพ้อไม่ได้ใส่ใจตัวเองมากไปกว่าเพื่อนร่วมชะตากรรม

พันเกลียวอึ้ง แต่แล้วปัญหาที่ค้างคาใจหล่อนมานานก็ผุดขึ้น

“ถ้าเธออยากจะช่วย” พันเกลียวพูดซ้ำๆ “ช่วยบอกที่ว่าเรามีความผูกพันกันอย่างไร ฉันเคยมีสัญญาอะไรกับเธอ”

กะพ้อเงยบิ่ไปนานก่อนจะตอบอย่างเชื่องช้า “เออสิ...เวลาของเรายาวสั้นก็ยากจะรู้...หากรอให้เจ้าระลึกชาติได้เองคงยาก”

ไม่รู้ว่ถูกลมหรือเหน็บแนม แต่เวลานี้หล่อนทำอะไรไม่ได้ ในเมื่อต้องติดอยู่ที่นี่ ก็น่าจะใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ดีกว่ามาท้อแท้ ลึ่หน่วง หรือกระทั่งหวาดกลัว

จากโต๊ะอาหารริมระเบียงร้าน จะมองเห็นชายหาดกว้างไกล ท้องทะเลไพศาล ทิวเขาทอดยาว และไกลออกไปเต็มไปด้วยเกาะแก่งเล็กๆ กับเรือน้อยที่ลองล่ำทำดวงตะวันยามเที่ยง

อาหารกลางวันมื่อนี้มีรสชาติดีที่สุดสำหรับปีกแก้ว เพราะนอกจากมรรคายอมให้หล่อนเลือกสถานที่และสั่งอาหารแล้ว ตัวเขาก็ค่อนข้างยิ้มแย้มมากกว่าปกติ พูดคุยผิดเคย ซึ่งไม่ใช่โอกาสที่มีบ่อยครั้งนัก

“พี่มค์หลบมาอย่างนี้ ทางโน้นจะเป็นยังไงบ้างคะ” ปีกแก้วถามเพราะนึกเป็นห่วงงานแทน

“ถ้ามีอะไรฉุกเฉินประสิทธิ์คงโทร.มาหาพี่เองมั้ง” มรรคาพูดอย่างไม่ใส่ใจ

“แต่พี่มค์ปิดเครื่องอยู่นี้คะ” หญิงสาวสังเกตจากโทรศัพท์มือถือที่ชายหนุ่มวางไว้บนโต๊ะ

มรรคาไม่โต้ตอบ แต่ก็ไ่ย่นมือไปเปิดเครื่อง ปีกแก้วเข้าใจ พี่ชายหล่อนไม่ต้องการให้ใครมารบกวน

“เปิดเถอะคะ” พูดพลางเอื้อมมือเปิดเครื่องเสียเอง มรรคามองตาม นัยน์ตาเฉื่อยเฉย หากยามสบตากับหญิงสาวเขากลับล้

“ถ้ามีใครโทร.มาบอกให้พี่เข้ากรุงเทพฯ ต่วน แก้วคงต้องฉลองวันเกิดคนเดียวแน่”

“คะ” เจ้าตัวตอบมั่นใจ มรรคาเสมองทะเล ปรกกายดาบยับ

...ดีด...ดีด... เวลาไม่ถึงสิบนาที โทรศัพท์ก็ดังขึ้น

“มรรคาไม่อยู่” ชายหนุ่มพูดพร้อมทำท่าไม่สนใจ

ปึกแก้วคอนให้แล้วควาโทรศัพท์มาพูดเอง

“สวัสดีค่ะ”

“ฮัลโหล” เสียงคุ้นๆ เจ้าตัวคงยังไม่แน่ใจจึงย้ำอีกครั้ง “ฮัลโหล” คราวนี้ปึกแก้วรู้แล้วว่าเจ้าของเสียงเป็นใคร รอยยิ้มจึงเบ่งบานเต็มใบหน้า

“สวัสดีค่ะจะพูดกับใครคะ” จะเป็นใคร...ถ้าไม่ใช่ผู้ชายตรงหน้า ปึกแก้วคิดไปคอนไป

อีกด้านหนึ่งของสายเจียบ ไม่กล้าพูด...คงรู้สึกแปลกใจที่มีเสียงผู้หญิงรับสาย

“เอ่อ...” เสียงตอบมาลั่นเล็กลั่น “คุณมัวค้อยู่ไหมคะ”

“คุณมรรค...” หญิงสาวแก้งลางเสียงยาวๆ จนฟังดูกลายเป็นอีกชื่อ ประกอบกับเสียงลมอู้ๆ อีกฝ่ายจึงยังไม่รู้ว่าหล่อนเป็นใคร

“ไม่ใช่...เอ่อ...รอเดี๋ยวนะคะ” ท้ายสุดมีการพักหูโทรศัพท์ ปึกแก้วได้ยินเสียงแว่วๆ มาพอจับใจความได้ว่า “ไอ้ชัยมึงต่อโทรศัพท์ให้กูผิดหรือเปลววะ มีแต่เสียงผู้หญิงรับสาย ไม่ใช่คุณมัวคัสักหน้อย”

“ไม่ผิดหรอกป้า ลองถามแกดูสิ” เสียงผู้ชายตอบมาอ่อยๆ ปึกแก้วยิ่งยิ้มมากขึ้น

“ค่ะ ขอฟุดกับคุณมรรคา ไม่ทราบว่ายู่หรือเปลวคะ”

“คุณมรรคาบอกว่าไม่อยู่ค่ะ” ปึกแก้วแก้งลางทวนคำของมรรคา คราวนี้ปลายสายจับเสียงของหล่อนได้ชัดเจน

“คุณแก้ว...” น้ำเสียงดีใจเป็นล้นพ้น “คุณแก้ว...โถ แม่คุณของป้า ไปอยู่ที่ไหนมาคะ”

ปึกแก้วต้องถือหูโทรศัพท์นานราวห้านาที กว่าป้าแฉล้มจะละล้าละลัก พิลิปราฟ้นตามประสาแกจบ จากนั้นเจ้าตัวก็ใช้ประกาศิตตามอำนาจ ‘เสาหลักของบ้าน’

“บอกคุณมัวคให้กลับบ้านกันเถอะค่ะ เลี้ยงวันเกิดที่บ้านก็ได้ คุณแก้วอยากกินอะไร ป้าจะเตรียมไว้ให้ะคะ คุณแก้วคนดี ป้าคิดถึงคิดถึงคุณแก้วจะแะยอยู่แล้ว คุณมัวคเองก็เถอะ ไม่ยอมกลับบ้านตั้งเป็นวันสองวัน ไปไหนก็ไม่บอก มีอะไรป้าก็โทร.หาไม่ได้เลย”

“จะ...จะ...จะ” ปึกแก้วได้แต่รับคำ เมื่อวางสายลง เจ้าตัวได้แต่ยิ้มแห้งๆ ให้มรรคา

“สงสัยเราต้องเปลี่ยนโปรแกรมกันแล้วละค่ะพี่มัวค”

มรรคาไม่ตอบ เขารับโทรศัพท์มาวางตามเดิม คล้ายไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่นัยนดาสื่อความหมายเป็นคำพูดได้ว่า...พีบอกแล้ว...

บายจัด ตะวันอ่อนแรง แต่แสงสว่างยังกระจายเต็มฟ้า กระโหลกนอนพลลดน้อยลงไปบ้าง

ที่ปั๊มน้ำมันมีคนมาใช้บริการน้อยกว่าปกติ เจ้าแค้นเป็นหนึ่งในลูกค้าไม่กี่ราย...แต่ถ้าจะว่าเขาเป็นลูกค้าคงจะไม่ถูกต้องเต็มที่นัก ลูกค้าจริงๆ ของปั๊มคือเจ้าแค้นเจ้าของคิวรถสิบล้อ แค้นเป็นเพียงลูกจ้างขับรถขึ้นล่องให้เจ้าแค้น

แค้นกลับจากส่งของเมื่อตอนสายๆ มีเวลานอนไม่กี่ชั่วโมง ก็ต้องขับรถมาเติมน้ำมัน เตรียมออกไปทำงานอีกรอบ

“เหมือนเดิมนะลูกพี่” เด็กปั๊มตะโกนถามเขา

“เออ” แก่นตอบแล้วเปิดประตูกระโดดลงจากรถ เขาต้องการเข้าห้องน้ำล้างหน้าล้างตาเพื่อให้สดชื่นขึ้น สงครามนี้ไม่โกลนถอย ไม่ถึงกับต้องอดนอนทั้งคืน แต่การขับรถคนเดียวโดยไม่มีเด็กที่นั่งเป็นเพื่อนทำให้วังวนนอนได้ง่ายๆ เหมือนกัน

ห้องน้ำกำลังว่างคน แก่นทำธุระส่วนตัวเรียบร้อย ก็มายืนล้างมือล้างหน้าตรงอ่าง แต่แล้วจู่ๆ แก่นกลับชนลูกชู้ขึ้นมาโดยไม่มีสาเหตุ พอเงยหน้ามองกระจก เขาต้องผงะหงายหลัง

เนื่องจากใบหน้าที่เขาเห็นมันไม่ใช่ใบหน้าของเขา

...เหอ...เหอ... เจ้าของใบหน้าที่กำลังหัวเราะเสียงแหบๆ และแล้ว...ใบหน้าที่ขีดแห้ง ตายซากก็ผุดออกมาจากกระจก แก่นสั่นไปทั้งตัว แต่ใช้เวลาเพียงไม่นานเขาก็ไม่รู้สึกกลัวอะไรอีกต่อไปแล้ว...คนที่หมดความรู้สึกย่อมไม่มีความกลัวหลงเหลือ

ใกล้ถึงกรุงเทพฯ เต็มที่ แดดยิ่งอ่อนลง ดูจากนาฬิกาพอจะบอกได้ว่าเป็นเวลาเย็นมากแล้ว มรรคายังขับรถตามสบาย ไม่เร็ว ไม่ช้า รถบนถนนไม่คับคั่งเช่นเคย ปีกแก้วไม่สนใจกับบรรยากาศนอกถนน หล่นกำลังรื้อข้าวของในคอนโซลรถเล่นเหมือนเด็กๆ สลับกับขยับหมุนคลื่นเลือกฟังเพลงตามใจชอบ

“เอ...ไม่มีเลยแฮะ” สักพักเจ้าตัวชนก็ป็นขึ้น

“หาอะไร ถามพี่ก็ได้” มรรคาพูดโดยสายตายังอยู่บนถนน

“ลิปสติกคะ ทำไมไม่มียกมี” หญิงสาวพูดหน้าตาเฉย

“ลิปสติกของใคร” มรรคาขมวดคิ้ว ไม่เข้าใจ “แก้วเคยเอามาทิ้งไว้หรอ”

“เปล่า” หล่นลากเสียงยาว ทำหน้าทะเล้น “แก้วหมายถึงลิปสติกของสาว ๆ ที่มากับพี่มั้งใจ ไม่มีใครลืมทิ้งไว้บ้างหรอ”

“เด็กบ้า” ชายหนุ่มเขกหัวคนข้างตัวเบาๆ “หาเรื่องหยอกพี่จนได้นะ”

ปีกแก้วหัวเราะคิกคัก แล้วหล่นก็หยุดก็ก็ขึ้นมา สีหน้าเปลี่ยนไป มรรคาเหลือบมองพลางถาม

“เป็นอะไรไปจ๊ะ เปลี่ยนมุกใหม่หรือไง”

หญิงสาวนิ่ง เหลือบมองเสี้ยวใบหน้าของมรรคาด้วยจิตใจวูบหวีว คล้ายสายป่านกำลังขาด กระแสบางอย่างกระทบใจหล่นอย่างรุนแรง แต่หล่นไม่อาจเข้าใจมันได้...ใคร...กำลังจะบอกอะไร...

ชั่วเวลานั้น ปีกแก้วจึงสังเกตเห็น ถนนข้างหน้ากำลังว่างจากรถ...มันว่างจนผิดปกติ...

แก่นจอดสลับตรงด้านหัวมุมจะกลับรถ เขามองเห็นถนนที่ว่างวาย มีเพียงรถยนต์คันเดียวแล่นมาอย่างโดดเดี่ยว เขาเห็น...แต่เขาไม่มีความรู้สึกอะไร หากมีใครนั่งใกล้จะต้องรู้สึกกลัว...

นัยน์ตาของแก่นเหลือกกลับเห็นแต่ตาขาว ทำนองของเขาตรงแนวไม่ผิดหุ่นยนต์...เขาไม่มีตาดำ แต่เขายังเห็น...เห็นรถยนต์คันนั้นขับเข้ามาใกล้...ใบหน้าของแก่นขาด้านไม่มีความรู้สึก แต่เขาเหยียบคลัตช์ มือเข้าเกียร์...เท้าเหยียบคันเร่ง...พร้อม

มรรคามองเห็นรถสิบล้อที่จอดเตรียมจะเลี้ยวแต่ไกล เขายังนึกสงสัย ถนนว่างขนาดนี้ทำไม คนขับถึงไม่ยอมเลี้ยวไปสักที ด้วยความไม่ประมาท เขาจึงลดความเร็วลง เพื่อคนขับสิบล้อเกิดพรวดพราดขับออกมาในระยะกระชั้นชิด เขาจะได้เหยียบเบรกทัน

เขาทำถูกแล้ว...แต่สิ่งที่เขาคาดคำนวณไม่ได้ยังมี

“ป๊อง” มรรคาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เขามั่นใจว่าตนเองน่าจะขับพ้นรถสิบล้อคันนั้นมาแล้ว แต่ขณะที่เขาขับรถจะผ่านหน้ามันไป มันกลับพุ่งชนเขาอย่างรวดเร็ว...เป็นความเร็วที่คาดไม่ถึง

ไม่มีใครคาดถึงมาก่อนว่ารถที่จอดนิ่งสนิทอย่างนั้น จะพุ่งตัวออกมาได้เร็วขนาดนี้...

รถของมรรคาถูกชนจนตกถนนและกลิ้งไปสามสี่ตลบ จากนั้นก็นิ่งสนิท ส่วนเจ้ารถสิบล้อ กลับจอดขวางกลางถนนโดยไม่รู้สึกรู้สา คนขับยังคงกุมพวงมาลัยอยู่จุดเดิม จะผิดแปลกไปบ้างก็ตรงดวงตาที่เหลือก้าง คอหักพับและเลือดที่ไหลย่อยจากมุมปากจนเป็นเนื้อเลือดเป็นหย่อมใหญ่

๑๗

“บัดซบ”

เสียงตวาดมีอำนาจแผดกล้าไม่ต่างจากเสียงฟ้าร้องดังขึ้น รากไทรนับร้อยรวมตัวกัน ฟาดกระหน่ำยังร่างปีศาจหมอผี

“เพียะ เพียะ” ทุกรอยฟาดทำให้ร่างนั้นสะท้านเยือก แม้รอยแผลแตกจะพसानคืนอย่างรวดเร็ว แต่ความเจ็บปวดทรมานไม่ได้คลายลงเลย

“ชะ...ช้า...น้อย ขอโอกาสกล่าว” โทสะของผู้เป็นนายเริ่มคลายลง มันค่อยกล้าเงยหน้าพยายามอธิบาย

“มีงมีอะไรจะพูดกับกูอีก”

น้ำเสียงกราดเกรี้ยว รากไทรคล้ายเส้นผมนางมารร้ายกรูเกรียวเข้ามามัดมือเท้ามันจนแน่น

“สิ่งที่มึงทำ อาจทำให้กูต้องถูกขังอยู่ที่นี้อย่างไม่มีกำหนด”

ปีศาจหมอผีถูกดึงร่างขึ้นสูง แขนขาถูกรอเวลาโดนฉีกได้ทุกเมื่อ

“ตะ...แต่...จ้าวให้ข้าแยกผู้หญิงสองคนออกจากมัน” ในคำตอບแฝงความประหวั่นพรั่นพรึง

“ใช่ กับนางผู้หญิงที่มีอาคม มึงทำได้ดีมาก แต่ที่มึงทำในคราวนี้ มันไม่ใช่แค่ทำให้ผู้หญิงคนนั้นต้องตายคนเดียว แต่อาจฆ่าทิดเขาเทพลงไปด้วย อย่างนั้นความหวังที่ข้าจะได้ออกไป โยมิใช่ยิ่งเนิ่นนาน”

“ชะ...ช้า...น้อย” ผู้ถูกควบคุมไม่อาจหาคำใดมากล่าวแก้ตัว นอกจากท่าทางที่สิ้นระริว ไม่ผิดจากกระต่ายหนีภัยนายพราน ใบหน้ายิ่งซีดแสดั่งกระดาษเก่าๆ

แล้วพลัน รากไทรที่พันหนาการณ์ก็คลายออกอย่างรวดเร็ว ร่างทะมึนใหญ่ร่วงลงมากระแทกพื้นเสียงดังสนั่น

“ดับ...” เป็นนานกว่ามันจะเงยหน้าขึ้นรับคำสั่ง

“จงฟัง...มันจะทำยังไงก็ได้ อย่าให้มันตาย กตยาคุมใดๆ ที่เข้าถ่ายทอดให้อึ้ง จงนำมาใช้ช่วยมัน ให้มันคืนความเป็นทิดาเทพ...ข้ารอมานานพอแล้ว...นานเกินไป”

ปีศาจหมอผีขดร่างงอจุ่มรับคำ แววดาเจ็บบวดและลึกรื่นกว่านั้น มีประกายประหลาดพิสดารบางอย่าง เป็นแววดาที่ไม่มีใครล่วงรู้ หยั่งทราบ

ทิดาเทพ...ทิดาเทพ...ทิดาเทพ...

แรกทีเดียวเสียงนี้คล้ายสายลมเคล้าเคลียปลายกลีบดอกไม้ แต่เนิ่นนานความเข้มข้นของน้ำเสียงยิ่งหนาหนักไม่ต่างจากพายุใหญ่ แล้วลงท้ายอย่างอ้ออึ้ง...เศร้าสร้อย

ทิดาเทพ...ท่าไหนมีอาจมา...

เสียงสตรีที่บอกถึงความรวดเร็ว ลั่นหวัง แต่ละคำเจือด้วยเสียงสะอื้น แต่ละเสียงสะอื้น เหมือนกลั่นออกมาจากหยาดน้ำตา

มรรคาถอนใจ เขาไม่รู้ว่าตนเองกำลังเป็นใคร เสียงเรียกกังวลงนี้เร่งเร้าจนเขาไม่อาจหักใจเบือนหน้าหนี เขาไม่อาจเฉยเมยต่อจิตเจตนาแรงกล้านี้ได้

คว้นรูปสี่ขาวลอยคละคลุ้ง ร่างบอบบางคุกเข่าอยู่หน้าแท่นเพียงดา เส้นผมสีขาวกระจายเต็มหลัง เขยิบนิ่งๆ เบื้องหน้าหล่อน มองด้วยแววดาเวทนาจนหล่อนรู้สึกตัว และเมื่อหญิงผู้นั้นหันกลับมา หัวใจเขายังดิ่งลึกสู่ความรันทด

“ท่านมาแล้ว...ท่านมา...ท่านมาจริงๆ”

คำพูดละล้าละลัก หล่อนคลานเข้ามาอย่างลึบโลด ใบหน้าที่เขาค้นเคยดูแลขราลงจนน่าตกใจ แววดาหม่นหมอง แก้มตอบ ชุบเรียว ยิ่งผมขาวโพลนทำให้ใครๆ อาจคิดว่าหญิงสาวตรงหน้ามีอายุเกือบร้อยปี

“กะพ้อ” คำเรียกของเขายังคงเป็นหยาดน้ำอันชุ่มเย็นที่รินรดบนใจแห้งผากเช่นเคย

“เจ้าเรียกข้ามากระนั้นหรือ” เขาถามอย่างปรานี

ใบหน้าชุ่มน้ำตาของหญิงคล้ายขราเงยขึ้น กล่าวเสียงรันทด

“ช่วยพวกข้าหน่อยด้วย ขออำนาจแห่งท่าน ช่วยเหลือพวกข้าหน่อยด้วยเถิด”

แล้วเขาก็ได้รับรู้ ‘จ้าว’ รักษาสัญญาเพียงสองข้ออย่างที่บอกจริงๆ ข้อแรกห้ามทำร้ายกะพ้อ ข้อสองให้ชาวบ้านเลิกขูดขูดจ้าวเสีย แต่จ้าวไม่เคยสัญญาว่าจะไม่ทำร้ายชาวบ้านคนอื่น ไม่เคยสัญญาว่าจะไม่สร้างทุกข์ภัยแก่ชาวบ้าน ทิดาเทพพลาตเอง พลาตเพราะคิดไม่ถึงความกลักรอกของจ้าว

การที่ผู้คนจะบูชา นับถือสิ่งใด ล้วนเกิดแต่ใจและศรัทธาเฉพาะตน ไม่มีใครบังคับได้ ทิดาเทพบังคับไม่ได้ จ้าวก็บังคับไม่ได้ แต่หากจะให้ผู้คนเชื่อถือศรัทธา จำต้องสร้างศรัทธาขึ้นมา ซึ่งในสัญญาสองข้อ ทิดาเทพไม่ได้ห้ามจ้าว ‘สร้าง’ ศรัทธา

จ้าวจึง ‘สร้าง’ ศรัทธาต่อชาวบ้านโดยใช้ ‘ความกลัว’

จุ๋ อาจมีคนในหมู่บ้านตายอย่างไม่ทราบสาเหตุ หรือบางทีกระท่อมบางหลังอาจมีไฟไหม้แล้วหามือเพลิงไม่ได้ ที่ร้ายกว่านั้นถึงกับมีโรคห่าระบาด

สัญญาข้อสองของทิดาเทพ แม้จะมีเจตนาดี แต่กำกวมเกินไป และพูดโดยไม่ทันได้ไตร่ตรอง รอบคอบ จ้าวจึงถือโอกาสตีตลบหลัง ชาวบ้านส่วนหนึ่งต้องอพยพหลบหนีไป ที่ตายก็ตายไป ที่ยังอยู่ก็มีชีวิตอย่างหวาดผวา

กะพ้อไม่ยอมออกจากหมู่บ้านตามพ่อแม่หล่อน จ้าวรักษาสัญญา ไม่ทำอันตรายหล่อนแม้สักขมขื่น แต่ความทุกข์ยากที่ชาวบ้านต้องประสบ ครอบครัวหล่อนต้องพลัดแยก กัดกร่อนจนหญิงสาวไม่อาจต้องการมีชีวิต ความหวังเดียวของหล่อนคือ... ‘ทิดาเทพ’

หญิงสาวตั้งแท่นเพียรงดาทุกวันได้แต่พร่ำภาวนาชื่อเขา ร้องเรียกให้เขาลงมาจากแดนสวรรค์เพื่อปราบทุกข์เข็ญ และสืกลงในจิตใจหล่อนต้องการพบหน้าเขา ต้องการเห็นชายผู้ยึดครองดวงใจบริสุทธิ์ของหล่อน

สามปี...สามปีเต็มๆ ที่หล่อนเพียรพยายาม กว่าทิดาเทพจะรับรู้...สวรรค์และโลกอาจไม่ห่างกันนักสำหรับบางคน แต่กับปุถุชนเช่นกะพ้อ กว่าคลื่นเจตจำนงของหล่อนจะประสานถึงผู้อยู่เบื้องบน ก็ต้องใช้เวลาเนิ่นนาน...สามปี...มันไม่ต่างจากสามร้อยปี เวลาที่กัดกร่อนหญิงสาวคนหนึ่งจนคล้ายคนชราไปเสียแล้ว

ทิดาเทพฟังด้วยความหดหู่ รู้สึกผิด หากเขาไม่ยุ่งเกี่ยวแต่แรก ชาวบ้านคนอื่นๆ อาจไม่เดือดร้อนเท่านี้ และถ้าเขามีความรอบคอบพอ ‘จ้าว’ ก็คง ‘เสียงคัมภีร์’ ไม่ได้ ความผิดพลาดเหล่านี้ เขาต้องแก้ไข

(โปรดติดตามต่อฉบับหน้า)

ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๒๗

ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๒๗ ขอเชิญให้ท่านผู้อ่านมาชวนคิดชวนรู้กับคำศัพท์เกี่ยวกับพระพุทธศาสนากันนะคะ ทราบคำตอบแล้ว ส่งคำตอบได้ที่นี้ค่ะ --> [คลิกที่นี่](#)

ร่วมสนุกภายในวันศุกร์ที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๓

ผู้โชคดีจะได้รับ หนังสือดังตฤณวิสัยนา จำนวน ๑๐ รางวัลค่ะ ^_^/

เลือกคำที่กำหนดให้ นำมาเติมในช่องว่างให้ได้คำที่ถูกต้องตรงกับความหมาย

อุปฐาก ปบาทกาล นุสติ กาล ญัตติพจน์
การกธรรม จักร อนุญาต กิจ ธิบาย

๑) พุทธ_ _ _

ครั้งพระพุทธเจ้ายังดำรงพระชนม์อยู่

๒) พุทธ_ _

กิจที่พระพุทธเจ้าทรงบำเพ็ญ, การงานที่พระพุทธเจ้าทรงกระทำ

๓) พุทธ_ _ _

วงการพระพุทธศาสนา

๔) พุทธ_ _ _ _ _

ผู้คอยรับใช้พระพุทธเจ้า

๕) พุทธ_ _ _ _ _ _ _

ธรรมที่ทำให้เป็นพระ พุทธเจ้า

๖) พุทธา_ _ _ _

พระประสงค์ของพระพุทธเจ้า, พระดำรัสชี้แจงของพระพุทธเจ้า

๗) พุทธา_ _ _ _ _

พระดำรัสสั่งของพระพุทธเจ้า, คำสั่งของพระพุทธเจ้า

๘) พุทธา_ _ _ _

ข้อที่พระพุทธเจ้าทรงอนุญาต

๙) พุทธ_ _ _ _ _ _ _

เวลาที่พระพุทธเจ้าเกิดขึ้นในโลก

๑๐) พุทธา_ _ _

ตามระลึกถึงคุณของพระพุทธเจ้า

เจลยของฉบับที่แล้ว

๑. หลักธรรมสำหรับการครองเรือน.....ชราวาสธรรม

๒. หลักความประพฤติสำหรับนางภิกษุณีจะพึงถือเป็นเรื่องสำคัญอันต้องปฏิบัติด้วยความเคารพไม่ละเมิดตลอดชีวิต.....ครุธรรม

๓. ของควรให้, ของทำบุญต่างๆ ของถวายพระ.....ไทยธรรม

๔. สิ่งที่เป็นจริง โดยความหมายสูงสุดตามหลักอภิธรรมว่ามี ๔ คือ จิต เจตสิก รูป นิพพาน.....ปรมัตถธรรม

๕. ธรรมที่ดี, ธรรมที่แท้, ธรรมของคนดี.....สัทธรรม

๖. การสนทนาธรรม, การสนทนากันในทางธรรม.....ธรรมสังกัจจาย

๗. ดวงตาเห็นธรรม คือ ปัญญา รู้เห็นความจริงว่า สิ่งใดก็ตามมีความเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นทั้งปวงล้วนมีความดับไปเป็นธรรมดา.....ธรรมจักษุ

๘. ธรรมปลอม, ธรรมที่ไม่แท้, ธรรมเทียม.....ธรรมปฏิรูป

๙. การฟังธรรม.....ธรรมสวณะ

๑๐. คำเรียกยกย่องพระ สารีบุตร ซึ่งเป็นกำลังใหญ่ของพระศาสนาในการประกาศพระศาสนา.....ธรรมเสนาบดี

รายชื่อผู้โชคดีที่ได้รับหนังสือคู่มือกรรม พยากรณ์ จำนวน ๑๐ รางวัลค่ะ

- คุณธรรมกิตติ์ กรุงเทพฯ
- คุณจิตรลดา กรุงเทพฯ
- คุณวราภา จ.สมุทรปราการ
- คุณวัชรินทร์ จ.หนองบัวลำภู
- คุณปาริสุทธิ จ.ตราด
- คุณณุตตรา กรุงเทพฯ
- คุณพิชญ์ กรุงเทพฯ
- คุณจตุรงค์ จ.นนทบุรี
- คุณพรพิมล กรุงเทพฯ
- คุณปัทมา กรุงเทพฯ

ขอแสดงความยินดีด้วยค่ะ ทางทีมงานนิตยสารจะจัดส่งรางวัลให้โดยเร็วนะคะ
และขอขอบพระคุณทุกท่านที่ร่วมสนุกกับทางนิตยสารด้วยค่ะ _/_ *^_^*